

Χαραλάμπους Νεοφύτου
Πρεσβυτέρου

**ΒΙΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ
ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ**

**ΕΚΔΟΣΗ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΟΔΟΔΕΙΧΤΗΣ**

Περιεχόμενα

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	5
2. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΟΥ.....	7
3. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΙΝΗΣ.....	11
4. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΔΥΜΟΥ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.....	12
5. <i>Περί της δουλεύτρας Αλεξάνδρας</i>	13
6. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΑΜΜΟΥΝ.....	15
ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΟΥ.....	15
7. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΩΡ.....	18
8. ΑΒΒΑ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο πραγματευτής.....	21
9 ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΑΛΕΞΑ ΝΔΡΕΙΑ Σ.....	22
10. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΑΧΩΝΟΣ.....	32
11. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.....	34
12. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΥΑΛΗ ΠΟΥ ΕΞΕΠΕΣΕ.....	36
13. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΗΣ.....	38
14. <i>ΠΕΡΙ ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ</i>	40
15. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΑ ΠΙΤΥΡΙΩΝΟΣ.....	44
16 ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΑ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ.....	45
17. Ο ΑΒΑΣ ΙΝΝΟΚΕΝΤΙΟΣ.....	47
18. <i>ΠΕΡΙ ΕΛΕΗΜΟΝΑ ΜΟΝΑΧΟΥ</i>	48
19. ΟΣΙΑ ΜΕΛΑΝΗ Η ΝΕΩΤΕΡΗ.....	50
20. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΙΕΡΕΑ.....	52
21. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑΣ.....	55
22. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΝΔΙΔΑΣ.....	57
23. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΑ ΗΛΙΑ.....	57
24. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΚΟΠΡΙ.....	58
25. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΙΩΑΝΝΟΥ.....	62
26. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΑ ΗΛΙΑ.....	64
27. ΠΕΡΙ ΜΙΑΣ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ.....	65
28. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΠΟΥ ΕΞΕΠΕΣΕ.....	68
29. ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ.....	69

ΔΑΥΣΑΙΚΟΝ.
ΑΡΧΗ ΣΤ'Ν ΘΕΩΣ
ΤΗΣ ΔΙΗΓΗΣΕΩΣ;

Παρι τῆς Ζωῆς τῆς Οσίας Ἀνδρῶν κ' Γιωσκῶν.
~~συγγραφή κατ' Ἡρακλεῖδος Ἐπισκόπου~~

ΠΡΟΣ ΛΑΥΣΟΝ καὶ ΠΡΑΙΠΟΣΙΤΟΝ.

Εὐλόγησαν Πατέρ.

Παρι τῆ Αἰββά Γουδάρι τῆ Ξουδοχου:

Εστὶν ἀρχὴ ἐκτὸ ἐπιγὰ εἰς τὴν Ἀλε-
ξάνδρειαν, πρὸ καιρῶ ἐπὶ ἰβασίλλαι ὁ
ἐρξοῦχος κ' ἰστας Φιλόχοισι Βασιλεῖ,
εἰς μὲγαθ' Ἐπισκόποι, εὐμεγαλὸν καὶ αὐτῶν
τῶ Πάτρι Αἰλιζάνδρου; αὐθροῦσιν ἀγιότατων
κατὰ

Δείγμα σελίδας τοῦ βιβλίου ἀπὸ τό ὅποιο πήραμε τίς βιογραφίες τῶν ἀσκητῶν.

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο προορισμός κάθε χριστιανού είναι η βασιλεία του Θεού και προς την κατεύθυνση αυτή θα πρέπει να ρίχνει το βάρος των προσπαθειών του. Όμως, σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σε μεγάλες προκλήσεις και διλήμματα, σε εμπόδια και δυσκολίες που μας δημιουργεί η καταναλωτική μας κοινωνία. Προβάλλονται τα πρόσκαιρα αγαθά της ζωής σαν τα μόνα αγαθά του ανθρώπου και παραμερίζονται οι αιώνιες αξίες. Προβάλλεται το σκοτάδι της αμαρτίας σαν ουράνιο φως και η σαρκική ηδονή σαν αιώνια ευτυχία. Η αμαρτία επιστράτευσε όλες τις μεθόδους που υπάρχουν για να εγκλωβίσει τον άνθρωπο στα υλικά αγαθά του κόσμου τούτου και να του στερήσει την αληθινή χαρά και ευτυχία του Παραδείσου. Η κατάσταση χειροτερεύει με τον χρόνο και πολλοί χάνουν το δρόμο της σωτηρίας, γιατί δεν έχουν ζητήσει να βρουν και να βάλουν στη ζωή τους ένα φωτεινό οδοδείκτη να τους δείχνει το δρόμο και πλανώνται από το θολό φως του σατανά.

Τέτοιοι φωτεινοί Φάροι και οδοδείκτες, μετά τον Κύριο και τους αποστόλους είναι οι ασκητές της έρημου, οι Μοναχοί, οι Μάρτυρες και οι Ομολογητές της πίστεώς μας. Αυτών των αγωνιστών, τη ζωή, τα λόγια και τα έργα θα πρέπει να μελετούμε, παράλληλα με τη Γραφή, για να μας οδηγήσουν στο δρόμο της σωτηρίας. .

Στις μέρες μας, ευτυχώς κυκλοφορούν πολλά κείμενα από δόκιμους συγγραφείς και διαβάζονται από πολλούς χριστιανούς, και σίγουρα ωφελούνται στον αγώνα τους εναντίον της αμαρτίας.

Υπάρχουν βιβλία γνωστά σε πολλούς και άλλα σε λίγους και μερικά σε ελάχιστους. Ένα από τα λίγο γνωστά βιβλία είναι και το «Λαυσαϊκό», αρχαίο βιβλίο

του πέμπτου αιώνα μ.Χ. Το βιβλίο γράφτηκε από τον επίσκοπο Ηρακλείδη, όπως δείχνει και το δείγμα σελίδας που παραθέτουμε πιο πάνω. Ο συγγραφέας του βιβλίου έζησε 30 χρόνια μοναχός και 20 χρόνια επίσκοπος.

Το περιεχόμενο του βιβλίου είναι μια συλλογή βιογραφιών των ασκητών, ανδρών και γυναικών, που έζησαν στις άγονες ερήμους της Αιγύπτου και της Παλαιστίνης και γράφτηκαν για το θαλαμηπόλο του αυτοκράτορα Θεοδοσίου, το Λαύσον τον Πραιπόσιτο, από τον οποίο πήρε και η συγγραφή, το όνομα «Λαυσαϊκό»

Από το βιβλίο αυτό διαλέξαμε μερικές βιογραφίες τις οποίες μεταφέραμε στην καθομιλουμένη, με το σκοπό να γνωρίσουν οι αναγνώστες, τη ζωή και τον αγώνα εκείνων των ησυχαστών της ερήμου και βιαστών της βασιλείας του Θεού, και να καταλάβουν πόσο μεγάλη προσπάθεια χρειάζεται να καταβάλει ο χριστιανός για τη σωτηρία του. Διαβάζοντας τις βιογραφίες αυτές θα πρέπει να προσέξουμε τον τρόπο και τις μεθόδους που εκείνοι χρησιμοποίησαν στον αγώνα τους εναντίον του διαβόλου, αλλά και την αγωνία που είχαν για το σκοπό τους. Υπήρχαν και εκείνοι που, δυστυχώς, δεν έφτασαν στο τέλος γιατί νικήθηκαν από τον πονηρό.

Με προθυμία, λοιπόν, ας διαβάζουμε τις γραμμές που ακολουθούν και το κατά δύναμη να εφαρμόζουμε τις μεθόδους και τους τρόπους εκείνων.

Βέβαια δε μπορούμε να τους ακολουθήσουμε κατά γράμμα στη πορεία τους, όμως θα πρέπει να καταβάλλουμε σοβαρή και συνεχή προσπάθεια και να είμαστε ανυποχώρητοι στις προκλήσεις και στα εμπόδια του πονηρού.

π .Χαράλαμπος Νεοφύτου.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΛΥΣΑΙΚΟΥ
Κατ' εκλογή
βίοι Οσίων ανδρών και γυναικών.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

2. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΟΥ

Διηγείται λοιπόν ο επίσκοπος Ηρακλείδης:

Όταν για πρώτη φορά πήγα στην Άλεξάνδρεια, βασιλεύε ο φιλοχριστός και όρθοδοξος βασιλιάς Θεοδόσιος ο Μέγας, (379-395) βρήκα στην πόλη αυτή ένα αγιότατο άνθρωπο, στα λόγια και στα έργα. Αύτος ήταν ο Ίσιδωρος ιερέας και ξενοδόχος (πτωχοτρόφος) της Έκκλησίας της Άλεξανδρειας. Γι' αυτόν τον ιερέα, έλεγαν οι πατέρες ότι από τη νεότητά του άσκήτευστο όρος της Νητρίας βαθιά στην έρημο με μεγάλους αγώνες. Όταν κάποτε πήγαμε εκεί μας έδειξαν τό κελί του. Αύτον τον όσιο έφθασα κι έγώ, σέ ηλικία 70 χρόνων, ό όποιος κοιμήθηκε μετά 15 χρόνια. Για τούτον τον αγιότατο άνθρωπο, έλεγαν πώς από την άρχήν της άσκησης τουΐ μέχρι την κοιμήσή του δέν

είχε φορέσει υποκάμισο, ούτε έπλυνε τά πόδια του, ούτε και τήν κεφαλή του μέ νερό. Ποτέ τοῦ δέν έφαγε κρέας και όταν καθόταν στό τραπέζι ποτέ τοῦ δέν χόρταινε και όμως ήταν τό σο υγιής και εύρωστος, ώστε έκείνοι πού τόν έβλεπαν, αλλά δέν γνώριζαν τή ζωή του, νόμιζαν ότι έτρωγε και ξεφάντωνε όλη μέρα. Τούτου τοῦ αγίου, κι αν θελήσω νά έξηγήσω τις άρετές λεπτομερώς, δέν έχω καιρόν και τρόπον. Πάνω άπ' όλα τά καλά, σαν άλλος αύγερινός έλαμπε ή εύλογημένη πραότητα, ή φιλανθρωπία και ή ειρήνη τής εύλογημένης ψυχής του. Η φήμη τής άρετής του και ή χάρη πού πλημμύριζε τό σεβάσιμο χαρακτήρα του, έκανε και τούς άπίστους νά εύλαβοῦνται άκόμα και τή σκιά τοῦ σώματός του. Είχε τέτοια χάρη ό άείμνηστος, πού έξηγοῦσε μέ πολλήν εύκολία τις Γραφές και όλα τά δόγματα τής πίστεώς μας. Πολλές φορές όταν καθόταν στό τραπέζι για φαγητό μέ τούς άδελφούς έπεφτε σέ έκσταση. Αυτό τό καταλάβαιναν οι άδελφοί άπό τήν άλλαγή τοῦ προσώπου του. μετά τόν παρακαλοῦσαν νά τούς πεί τι είξε δει. Αύτός τίποτε άλλο δέν έλεγε παρά μόνον, ταξίδευσα τέκνα μου μέ τόν νοῦν και θεωρία μακριά άπό τόν κόσμο τοῦτο. Πολλές φορές είδα και έγώ τόν Όσιο στήν τράπεζα νά δακρῦζει τόν ρώτησα νά μάθω τήν αίτία τών δακρῦων και μοῦ έλεγε, εύλαβοῦμαι τέκνο μου συλλογιζόμενος ότι είμαι λογικός άνθρωπος, και τρώγω σαν άλογο ζώο. Άκόμα συλλογιζομαι εκείνη τήν άθάνατη και γλυκύτατη τροφή τοῦ Παραδείσου και φοβοῦμαι μήπως τή στερηθώ γι' αύτή τήν πρόσκαιρη και άσήμαντη τροφή.

Αύτός ό μακάριος Ισιδωρος ήταν γνωστός σ' όλη τή Σύγκλητο τών Ρωμαίων και όλες οι άρχόντισσες τόν είχαν μεγάλη εύλάβεια άπό τόν καιρόν πού πήγε στή

Ρώμη μέ τόν Άγιο Άθανάσιο και μετά μέ τόν έπίσκοπο Δημήτριο Ο Όσιος αυτός ήταν πολύ πλούσιος σε κτήματα και χρήματα κι όμως έγινε τόσο φτωχός που δεν είχε τίποτα ούτε διαθήκη να γράψει, τη στιγμή που είχε και αδελφές παρθένες αφήνοντάς τες στην ελεημοσύνη του Χριστού. Έκανε όμως ένα Παρθενώνα και τις τοποθέτησε με άλλες 70 παρθένες.

Ο άνθρωπος έγινε τόσο φτωχός που δεν είχε τίποτα, ούτε διαθήκη να γράψει, τη στιγμή που είχε και αδελφές παρθένες αφήνοντάς τες στην ελεημοσύνη του Χριστού. Έκανε όμως ένα παρθενώνα και τις τοποθέτησε μ' άλλες παρθένες, 70 τον αριθμό.

Σ' αυτόν το μέγα Ισιδώρο πήγα και εγώ και τον παρεκάλεσα να με κάνει καλόγηρο. Βλέποντάς με όμως πολύ νέο στην ηλικία, σαν άριστος κυβερνήτης γνώριζε ότι η νέα ηλικία για να δαμαστεί χρειάζεται κόπους μεγάλους παρά νουθεσίες, μετά με οδήγησε μακριά από την πόλη στους ερημικούς τόπους και με παρέδωσε σ' ένα ασκητή από τη Θηβαίβα που ονομαζόταν Δωρόθεος, ο οποίος κατοικούσε μέσα σ' ένα σπήλαιο για 60 χρόνια. Σ' αυτόν το Δωρόθεο με διόρισε να μείνω τρία χρόνια για να δαμάσω τα πάθη της νεότητας μου, επειδή γνώριζε τη σκληραγωγία που περνούσε ο Γέροντας εκείνος. όταν θα τέλειωναν τα τρία χρόνια θα γυρνούσα πίσω στον Ισιδώρο για να μάθω τη διδασκαλία της μοναχικής πολιτείας. Όμως δε μπόρεσα να τελειώσω τους τρεις χρόνους και ασθένησα, γιατί η ζωή του Γέροντα εκείνου ήταν πολύ σκληρή και αμίμητη. Εκτός των άλλων κόπων είχε συνήθεια όταν έκανε μεγάλες ζέστες, πήγαινε στα παραθαλάσσια και κουβαλούσε πέτρες και έκτιζε κελιά για τους αδύνατους μοναχούς να κάθονται μέσα.

Μία μέρα ρώτησα το Γέροντα αυτό· τι είναι τούτο που εργάζεσαι, πάτερ, όλη την ημέρα μέσα σε

τέτοια καύση του ήλιου και με τόσα γηρατιά και φονεύεις τον εαυτό σου; Και μου αποκρίθηκε λέγοντας: πρέπει, τέκνο μου να φονεύσω το σώμα για να μη με φονεύσει αυτό. Το φαγητό του ήταν λίγο ψωμί και λίγα βότανα κάθε μέρα. Ανάλογα με το βάρος του ψωμιού έπινε και το νερό. Σας διαβεβαιώνω πως δεν τον είδα να απλώσει ποτέ τα πόδια του και να κοιμηθεί. Ούτε να πλαγιάσει σε ψάθα ποτέ του, αλλά όλη τη νύχτα εργαζόταν πλέκοντας φύλλα φοινίκων για να βγάξει τη τροφή του. Νόμιζα εγώ, ότι τους κόπους αυτούς, τους κάνει για να τον βλέπω τάχα και να τον μιμούμαι. Για να μάθω την αλήθεια γύρισα και βρήκα τους μαθητές του και μου είπαν ότι από τη νεαρή του ηλικία κάνει αυτή τη ζωή και ότι ποτέ του δεν πλάγιασε να κοιμηθεί παρά μόνον όταν έκανε το εργόχειρό του ή όταν έτρωγε, έκλεινε για λίγο τα μάτια του και πολλές φορές έπεφτε και η τροφή από το χέρι του (από την πολλήν αγρυπνία).

Μια φορά τον πίεζα πολύ να πλαγιάσει πάνω σε ψάθα και μου απάντησε, *αν* καταφέρεις τους αγγέλους να κοιμηθούν, τότε θα πείσεις και μένα να ζητήσω πλαγιάσματα για ύπνο. Μια μέρα με έστειλε στο πηγάδι να πάρω νερό, όμως στο δρόμο είδα μια μεγάλη ασπίδα (φίδι φαρμακερό) και από το φόβο μου γύρισα πίσω χωρίς να πάρω νερό. Γυρνώντας πίσω με τρόπο είπα στο Γέροντα: πεθάναμε αββά, γιατί είδα μέσα στο πηγάδι φοβερή ασπίδα (φίδι φαρμακερό). Και ο Γέροντας χαμογέλασε, έσεισε τη κεφαλή του και είπε: *αν* ο σατανάς ήθελε να δείξει σ' όλα τα πηγάδια φίδια και ασπίδες εσύ δε θα έπινες ποτέ νερό. Λέγοντας αυτά βγήκε και πήγε στο πηγάδι, είδε μέσα την ασπίδα έβγαλε όμως νερό το σταύρωσε και ήπιε, *αν* και ακόμα ήταν νηστικός, λέγοντας ότι εκεί που είναι η

Χάρη του Σωτήρα Χριστού δεν ενεργεί η δύναμη του σατανά.

3. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΙΝΗΣ

Αυτός ο αββά Ίσιδωρος ο ξενοδόχος όταν συναντήθηκε με τον Μέγα Αντώνιο, του είχε διηγηθεί και τα πιο κάτω: «Στον καιρό του Μαξιμίνου του τυράννου ήταν μια πολύ όμορφη κόρη που λεγόταν Ποταμιαίνη. Αυτή ήταν δουλεύτρα σ' ένα παράνομο και ασελή άρχοντα ο οποίος την πίεζε να κάνει το κακό θέλημα του και της έταζε να της δώσει πολλά χρήματα. Η κόρη όμως δεν ήθελε ούτε να ακούσει τέτοια άτιμη κουβέντα. Εκείνος δε ο ασελής που δεν άντεχε τον πειρασμό και την καταφρόνηση της κόρης, πήγε στον ηγεμόνα και την κατάγγειλε ότι είναι χριστιανή, πως υβρίζει τους θεούς και τους βασιλιάδες δίνοντάς του και πολλά λεφτά να την πείσει να κάνει το θέλημά του χωρίς να την τιμωρήσει. Αν όμως δεν πείθεται να την βασανίσει με πικρές τιμωρίες μέχρι να πεθάνει.

Έφεραν λοιπόν την Ποταμιαίνη ενώπιον του κριτηρίου και ο τύραννος με κολακευτικά λόγια προσπάθησε αλλά δεν κατάφερε να την πείσει να κάνει το θέλημά του. Άρχισε τότε με διάφορα τιμωρητικά όργανα να τη βασανίζει χωρίς να πετυχαίνει τίποτα. Διέταξε να την βάλουν σε πυρωμένο χάλκωμα γεμάτο πίσσα. Ενώ έβραζαν την πίσσα της λέγει ο τύραννος-πήγαινε να κάνεις το θέλημα του αφέντη σου η θα σε ριξω μέσα στο καζάνι με την πίσσα. Τότε η κόρη του λέγει Δεν είδα αδικότερον δικαστή από εσένα, ούτε θα βρεθεί, επειδή με αναγκάζεις στην ασέλγεια. Θυμώθηκε ο δικαστής και διέταξε να την ριξουν ολόγυμνη

μέσα στην πίσσα. Τότε η κόρη φώναξε. σε ορκίζω στο κεφάλι του βασιλέα να μη μου βγάλουν τα ρούχα και μόνη μου θα κατεβώ σιγά σιγά μέσα στην πίσσα για να γνωρίσεις τη δύναμη που μου χαρίζει ο Χριστός τον Οποίον εσύ δε γνώρισες. Την άφησε ο τύραννος και αυτή κατέβηκε μέσα στο χάλκωμα με τη καυτή πίσσα και όταν έφτασε η πίσσα μέχρι το λαιμό της, παρέδωσε το πνεύμα της στο Θεό.

Πολλοί ακόμη άνδρες και γυναίκες μαρτύρησαν τότε στην Αλεξάνδρεια και πήραν του μαρτυρίου το στεφάνι.

4. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΔΥΜΟΥ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ανάμεσα σ' όλους εκείνους τους αγίους κοιμήθηκε και ο Δίδυμος ο τυφλός. Με τούτον το θαυμάσιο συνομίλησα μερικές φορές και μου διηγήθηκε ότι από τεσσάρων χρόνων παιδί έχασε το φως του και γι' αυτό δεν έμαθε γράμματα, μήτε σε κανένα δάσκαλο δεν παρακολούθησε μαθήματα. Μοναδικό δάσκαλο είχε τη συνείδησή του και τόσο φωτίστηκε από τη Χάρη του παναγίου Πνεύματος, ώστε εκπληρώθηκε το ρητό " Κύριος σοφοί τυφλούς". Εξηγούσε όλη την Γραφή λέξη προς λέξη· αλλά και στα δόγματα της Εκκλησίας μας ξεπέρασε τους δασκάλους της εποχής εκείνης. Μια φορά με ανάγκασε να κάμω προσευχή μπροστά του και εγώ το νόμιζα αυθάδεια να κάνω ευχή ενώπιον τέτοιου μεγάλου άνδρα και αυτός μου είπε: " Άκουε τέκνο μου, ο Μ. Αντώνιος ήλθε τρεις φορές στο κελί αυτό και με επισκέφτηκε και όταν του έλεγα να κάνει προσευχή, πριν τελειώσω το λόγο μου έκλινε τα γόνατα και έκανε ευχή. Με τούτο έδειχνε έμπρακτα ότι είναι απαραίτητη στον καλόγερο η υπα-

κοή. Λοιπόν τέκνο μου, αν θέλεις να ακολουθήσεις το δρόμο των αγίων πατέρων για τη σωτηρία σου, μην εναντιώνεσαι σ' εκείνα που σε προστάζουν.

Μια φορά, μου λέγει, έτυχε να συλλογιζομαι για το βασιλέα τον 'Ιουλιανό τον Παραβάτη, πως έγινε τόσο άπιστος και τυραννικότατος στους ευσεβείς και πως επήρε και το αξίωμα του βασιλιά τέτοιος ασεβής άνθρωπος με τούτο το λογισμό πέρασα όλη τη μέρα χωρίς να γευτώ τίποτα. Επειδή καθόμουν στο σκαμνί μου με πήρε ο ύπνος και βλέπω σαν σε έκσταση, πως έτρεχαν άσπρα άλογα με καβαλάρηδες που φώναζαν. να πείτε στο Δίδυμο, που συλλογίζεται ότι σήμερα έβδομη ώρα θανατώθηκε ο Παραβάτης, σήκω και φάγε και στείλε την είδηση και στον Αθανάσιο να το μάθει και αυτός. Μου είπε ότι σημείωσε την ημέρα, την ώρα και την εβδομάδα και το μήνα και βγήκαν όλα αληθινά. Ο μακάριος αυτός άνθρωπος έζησε 85 χρόνια και πέθανε.

5.Περί της δουλεύτρας Αλεξάνδρας

Ακόμα μου είχε διηγηθεί (Ο Δίδυμος), για κάποια κοπέλα εργάτρια που λεγόταν Αλεξάνδρα, η οποία άφησε την πατρίδα της και πήγε κάπου μακριά και κλείστηκε μέσα σ' ένα τάφο στον οποίο είχε αφήσει μόνο μια τρύπα για να παίρνει από εκεί την τροφή και το νερό της. Έζησε στο μνήμα εκείνο 12 χρόνους μόνη της. Στο δωδέκατο χρόνο αυτή που της έδινε τροφή κατάλαβε ότι πέθανε και έτσι, διηγείται ο Δίδυμος, πήγαμε και εμείς και ξεσκεπάσαμε το

μνήμα και την βρήκαμε «κεκοιμημένη εν Κυρίω.»

Γι' αυτή την Όσια Αλεξάνδρα, έλεγε η αγία Μελανή η Ρωμαία, πως δε μπόρεσε να τη δει κατά πρόσωπο αλλά μόνο από εκείνη τη τρύπα που δεχόταν τη τροφή, τη ρώτησε να της πει την αιτία που αναχώρησε από τη χώρα της και κλείστηκε στο μνήμα. Και πήρε την απάντηση: 'Όταν έμενα στη χώρα μου, κάποιος νέος με είχε ερωτευτεί πάρα πολύ και όταν το έμαθα έκρινα ότι είναι καλύτερα να θαφτώ ζωντανή παρά να σκανδαλίσω τον κατ' εικόνα Θεού άνθρωπο. Για τούτο κλείστηκα στο μνήμα αυτό. Και πάλι τη ρώτησε η αγία Μελανή, πώς υπέφερες δούλη του Θεού τόσο καιρό κλεισμένη στο μνήμα και πολεμώντας τους πειρασμούς του διαβόλου; και εκείνη αποκρίθηκε: Εγώ από πολύ πρωί μέχρι της ενάτης ώρας κλώθω νήμα και προσεύχομαι και από της ενάτης μέχρι εσπέρας κάνω σκέψεις γύρω από την πίστη και τα κατορθώματα των αγίων και διδασκάλων της Εκκλησίας, αλλά και τους αγώνες και τα μαρτύρια των αποστόλων και των Μαρτύρων της πίστες μας. Το βράδυ μετά την προσευχή τρώγω τον άρτο μου και την υπόλοιπη νύχτα καταγίνομαι στην προσευχή και αναμένω με πόθο πότε θα φύγω από τη ζωή αυτή και να δω τα κάλλη του ουρανού και το γλυκύτερο πρόσωπο του Χριστού μου με βέβαιη ελπίδα.

6. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΑΜΜΟΥΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΟΥ

Αυτός ο Όσιος Άμμούν, όταν ήταν 22 χρόνων έμεινε ορφανός και ο θείος του τον πάντρεψε παρά το θέλημα του. Όμως μετά που τέλειωσε το γαμήλιο γλέντι και όλοι έφυγαν και έμεινε το ανδρόγυνο μόνο του, λέγει ο Άμμούν στη σύζυγό του. έλα κυρία και αδελφή να σου πω το σκοπό μου. Τούτο το στεφάνωμα που έγινε μεταξύ μας, αν θέλεις (καθώς εγώ), να γίνει ένωση και μίξη πνευματική και όχι σωματική. Λοιπόν, από τώρα και στο έξης να έχουμε το στρώμα μας χωριστά για την αγάπη του Σωτήρα μας Χριστού, να φυλάξουμε τη παρθενία μας καθαρή, για να χαιρόμαστε αιώνια στον παράδεισο του Θεού. Λέγοντας αυτά ο Άμμούν, έβγαλε από τον κόρφο του ένα βιβλίο μικρό με ρητά της Άγιας Γραφής περί παρθενίας και τα διάβαζε και τα εξηγούσε όπως τον εφώτιζε το Άγιο Πνεύμα. Έτυχε η κοπέλα σύζυγός του να είναι γη αγαθή και δέχτηκε τον ευαγγελικό σπόρο στην ψυχή της αποκρίνεται προς το νυμφίο της λέγουσα, ότι συμφωνεί να γίνουν όπως αυτός θέλει, αλλά να μην χωρισουν, να ζουν στο ίδιο σπίτι σε χωριστά κρεβάτια και να περνούν τη ζωή τους σαν αδέρφια , να πω το καλύτερο σαν συνασκητές. Συμφώνησε ο Άμμούν και έζησαν σαν αδέρφια 18 ολόκληρα χρόνια. Ο Άμμούν είχε κωράφι με φυτεία βαλσάμου την οποία φρόντιζε όλη μέρα και το βράδι γύριζε στο σπίτι του και διάβαζε τον Εσπερινό με τη σύζυγό του και στο τέλος έτρωγαν μαζί. Κατόπιν πήγαινε ο καθένας στο δικό του κρεβ-

βάτι. Πριν ξημερώσει σηκωνόταν ο Αμμούν, διάβαζε τον Όρθρο και μετά πήγαινε στο χωράφι και περιποιοταν τα βάλσαμά του . ζούσαν με τη δύναμη της προσευχής και έφτασαν στην τέλεια απάθεια.

Μια μέρα η ευλογημένη κόρη λέγει στον Αμμούν· Κύριέ μου, έχω να σου πω ένα λόγο κι αν με ακούσει θα γνωρίσω ότι με αγαπάς σαν γνήσια αδελφή σου. Ο Όσιος της λέγει· πες μου αυτό που θέλεις να πεις· Και του λέγει:« Δεν φαίνεται δίκαιο ένας τόσο δίκαιος και αγωνιστής σε κάθε αρετή άνθρωπος σαν εσένα, που μπορεί να ωφελήσει πολλούς όπως ωφέλησες κι εμένα στη σωφροσύνη και στην εγκράτεια, να μένει κλεισμένος σε τούτο το σπίτι και να μη γίνεται γνωστός και ωφέλιμος και σ' άλλους ανθρώπους».

Όταν άκουσε αυτά ο Αμμούν χάρηκε και δόξασε το Θεό που τη φώτισε, και της απαντά με πολλή χαρά.« Καλά σκέφτηκες εν Κυρίω αδελφή μου· ιδού λοιπόν το σπίτι αυτό να το έχεις εσύ, και εγώ θα πάω να βρω άλλο. Και αμέσως ο Αμμούν ανεχώρησε και πήγε στο πιο μακρινό μέρος του όρους της Νητρίας που δεν υπήρχαν ακόμα μοναστήρια. Εκεί έκτισε κελιά και έζησε στο μέρος εκείνο ακόμα 22 χρόνια με μεγάλη άσκηση και αγώνες μεγάλους για να κατορθώσει κάθε αρετή. Τελειώνοντας έτσι τη ζωή του στη μοναδική αγγελική πολιτεία. Όλα τα χρόνια της ζωής του έγιναν 62. κάθε χρόνο δυο φορές επισκεπτόταν τη σύζυγό του και συζητούσαν λόγους ψυχωφελείς και σωτήριους.

Μερικά θαύματα του Οσίου Αμμούν

Εκεί που βρισκόταν στο όρος της Νητρίας, μετάφεραν ένα παιδί που το είχε δαγκώσει λυσσασμένος σκύλος και λύσσαζε και αυτό. Το παιδί ξέσχιζε το σώμα του και το έδεσαν με αλυσίδες. Οι καημένοι οι γονείς παρακαλούσαν τον Όσιο να κάνει δέηση στο Θεό για να το θεραπεύσει. Ο Όσιος όμως έλεγε με πολλή ταπείνωση· «άνθρωποι τί με βιάζετε να κάνω πράγμα που δε δύναμαι; Κι όμως η θεραπεία του παιδιού σας είναι στο χέρι σας. Δώστε το βόδι της χήρας που έχετε σκοτώσει κρυφά και θα θεραπευτεί το παιδί σας.» Εκείνοι σαν άκουσαν αυτά θαύμασαν για το προορατικό χάρισμα του αγίου και υποσχέθηκαν να δώσουν το ζώο στη χήρα και ευθύς θεραπεύτηκε το παιδί τους.

Μια μέρα πήγαν στον Όσιο δυο αγωγιάτες· αυτός θέλοντας να δοκιμάσει τη γνώμη τους, τους ζήτησε να του μεταφέρουν ένα πιθάρι για να φυλάει το νερό. Ο ένας είχε καμήλα και ο άλλος μουλάρι. Εκείνος που είχε την καμήλα λυπόταν το ζώο του και δεν ήθελε να το μεταφέρει. Ο άλλος που είχε το μουλάρι φόρτωσε το πιθάρι στο ζώο και το μετέφερε στον Όσιο, ο οποίος του είπε· Ο σύντροφός σου λυπήθηκε το ζώο του και δε θέλησε να μεταφέρει το πιθάρι και η καμήλα του ψόφησε. Ο άνθρωπος τότε πήγε να δει και βρήκε το ζώο να το τρώνε τα σκυλιά.

Για τούτο τον Όσιο μας διηγήθηκε και ο Μέγας Αθανάσιος το εξής θαύμα: « Μια φορά ο Μέγας Αντώνιος έστειλε μοναχούς, από τη βαθιά έρημο, στον αββά Άμμούν και τον καλούσε να τον επισκεφθεί. Δέχτηκε τη παράκληση του Αντωνίου και ξεκίνησε με τους μοναχούς για το ασκητήριο του Αντωνίου. Όταν

έφτασαν στον ποταμό Λύκο, αυτός ντρεπόταν να βγάλει τα ρούχα του για να περάσει, επειδή ποτέ δεν τον είχε δει γυμνό κανένας άνθρωπος. Εκεί που συλλογίζοταν, εκ θαύματος βρέθηκε στην απέναντι όχθη του ποταμού, ενώ οι άλλοι μοναχοί πέρασαν κολυμπώντας.

Αφού έφτασαν στο Μέγα Αντώνιο και αλληλοσπάστηκαν, του λέγει ο Άντώνιος " πολλά και θαυμαστά μου απεκάλυψε ο Κύριος, για σένα αδελφέ." Ακόμα και την τελειώσή σου μου έχει φανερώσει και για τούτο σε προσκάλεσα να απολαύσομε εν Πνεύματι Άγιώ ο ένας τον άλλον και να παρακαλέσουμε το Θεό ο ένας υπέρ του άλλου. Λοιπόν, μείνε κοντά μου σε χωριστό μέρος μέχρι να τελειώσεις τη ζωή σου. Έμεινε ο Όσιος κοντά στον Αντώνιο και σε λίγες μέρες έφυγε για την αιωνιότητα. Και είδεν ο Αντώνιος την ψυχή του Αμμούν να μεταφέρεται με υμνωδίες στους ουρανούς και το έλεγε στους μαθητές του

7. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΩΡ

Στο ίδιο όρος, της Νητρίας, έζησε και ο θαυμάσιος Γέροντας Ωρ, ο οποίος ήταν Ηγούμενος πάνω από 500 αδελφούς οι οποίοι ζούσαν αγγελική ζωή. Ο Γέροντας είχε φτάσει τα 90 χρόνια και όμως ήταν όρθιος, υγιής και με λαμπρό πρόσωπο. Στη σοφία, στη σύνεση και στα αισθητήρια ήταν τόσο τέλειος και μάλιστα πληρέστατος που φαινόταν ότι βάδιζαν η σοφία και η σύνεση με την ηλικία του. Είχε ξεχωριστή χάρη τη χάρη του Θεού ώστε τον ευλαβούντο και αυτοί οι

άπιστοι και οι βάρβαροι. Τούτος ο τρισμακάριστος πατέρας, αφού έζησε βαθιά στην έρημο με πολλή άσκηση και μεγάλους αγώνες, ήλθε μετά πιο έξω και με υπερβολικούς κόπους έκαμε Μοναστήρια, φύτεψε με τα ίδια του τα χέρια δένδρα, αμπέλια, έκαμε περβόλια, έκαμε το μέρος ένα μεγάλο δάσος. Μας έλεγαν οι πατέρες ότι πριν πάει αυτός στα μέρη εκείνα δεν υπήρχε δένδρο. Προσευχόταν συχνά για την πρόοδο και την ομόνοια των Μοναχών. "Όταν έμενε στην βαθιά έρημο, η τροφή του ήταν μόνο βότανα και νερό έπινε όταν έβρισκε. Η ζωή του ήταν μόνο η προσευχή. "Όταν έφτασε σε μεγάλη ηλικία, ο Θεός, έστειλε άγγελο και του είπε. «Ο Θεός σε κατέστησε ηγούμενο και προεστώτα σε δέκα χιλιάδες μοναχούς. Έχε λοιπόν, βέβαιη την ελπίδα ότι θα τους κυβερνήσεις και θα τους οδηγήσεις στη σωτηρία, επειδή ο Θεός θα είναι μαζί σου και ό,τι του ζητήσεις θα το έχεις τίποτα δε θα σας λείπει στην παρούσα ζωή.» "Όταν άκουσε αυτά ο 'Ωρ, ήλθε στην εξωτερική έρημο έκτισε ένα κελί και κατοίκησε μόνος του. Η τροφή του ήταν χόρτα χωρίς να τα βράζει. Ο Θεός του έδωσε τη χάρη, παρ' όλο που ήταν αγράμματος, να μάθει απ' έξω όλη τη Γραφή και διάβαζε και εξηγούσε σωστά κάθε βιβλίο. Έλαβε ακόμα και χάρη από το Θεό να διώχνει δαιμόνια και να θεραπεύει κάθε αρρώστια. Η φήμη της αγιότητάς του διαδόθηκε σε πολλά μέρη με αποτέλεσμα να μαζευτούν γύρω του μέχρι τρεις χιλιάδες μοναχοί. Κάποτε πήγαμε και εμείς να τον επισκεφτούμε και όταν μας είδε χάρηκε πάρα πολύ και μετά τον ασπασμό, μας αγκάλιασε και με τα χέρια του μας έ-

πλυνε τα πόδια. Μετά άρχισε σαν άλλος σοφός θεολόγος να μας διδάσκει τα ορθόδοξα δόγματα από την Αγία Γραφή. Στη συνέχεια μας παρακίνησε στην προσευχή και στη δοξολογία του Θεού, επειδή αυτή η τάξη υπήρχε στους πατέρες σε κάθε καιρόν και υπόθεση, είχαν σαν οδηγό το Θεό, την προ-σευχή και τη δοξολογία. Έτσι, μετά την πνευματική τροφή μας κάλεσε και για τη σωματική. Όλο το διάστημα που καθόμαστε στο τραπέζι δεν έλειπαν από το άγιο στόμα του τα ψυχωφελή διηγήματα.

Όπως έχουμε πει μαζεύτηκαν κοντά του πλήθος μοναχοί και έδινε στον καθένα εργασία° ο ένας κουβα-λούσε πέτρες, ο άλλος ξύλα και άλλος νερό. Έτσι έκτιζαν σε μια μέρα ένα κελί για να κατοικούν όλο εκείνο το πλήθος των μοναχών.

Μία φορά πήγε στον Όσιο ένας ψευδοκαλόγηρος δίκως φορέματα για να τον ντύσει τάχα ο Όσιος. Αλλά το προορατικό χάρισμα που είχε από το άγιο Πνεύμα, γνώρισε ο Όσιος την απάτη και του λέγει:" αδελφέ, έχεις το τάδε επανωφόρι και εσώρουχο στον τάδε τόπο κρυμ-μένα, φόρεσέ τα και μην ψεύδεσαι" Και στο έξης κανένας δεν τολμούσε να του πει ψέματα. Ήταν μεγάλο πράγμα να γνώριζε κάποιος την επιστασία του Οσίου αυτού πάνω σε τόσους αδελφούς οι οποίοι στέκονταν στην Εκκλησία με τόση τάξη και ευλάβεια που έμοιαζαν με αγγελικούς χορούς στον ουρανό. Όλοι οι αδελφοί μ' ένα στόμα ομολογούσαν πως έγινε μέγας στην αρετή. Και η αγία Μελανή η Ρωμαία που τον συνάντησε στο όρος, θαύμασε την πολιτεία του.

Έλεγαν μάλιστα ότι ποτέ στη ζωή του δεν είπε ψέματα, ούτε ορκίστηκε, ούτε είχε καταραστεί άνθρωπο και χωρίς ανάγκη δε μιλούσε.

8. ΑΒΒΑ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο πραγματευτής

Αυτός ο ευλογημένος απεφάσισε να αρνηθεί τον κόσμο και πήγε και κατοίκησε στο μεγάλο όρος της Νητρίας. επειδή όμως ήταν σε μεγάλη ηλικία δε μπόρεσε να μάθει κανένα εργόχειρο, ούτε και να μελετά για το έργο του μοναχού. Είχε όμως αυτή τη συνήθεια ο συμπαθέστατος Άπολλώνιος. Στα είκοσι χρόνια που έζησε στο όρος, με τα δικά του χρήματα που είχε, αγόραζε από την Αλεξάνδρεια διάφορα φάρμακα, αλλά και κατάλληλα φαγητά για τους αρρώστους μοναχούς και από την αυγή μέχρι την ενάτη ώρα, με τα πόδια γύριζε από Μοναστήρι σε Μοναστήρι και από κελί σε κελί και βοηθούσε τους ασθενείς μέχρι που έγινε υπέργηρος.

Όταν επρόκειτο να κοιμηθεί, είχαν αδελφό, και όλα εκείνα που έδινε στους ασθενείς, τα έδωσε σ' αυτόν με την εντολή να συνεχίσει το έργο του, γιατί στην περιοχή υπήρχαν περίπου 5 χιλιάδες Μοναχοί και είχαν μεγάλη ανάγκη, επειδή το μέρος είναι έρημο και εκείνη η ελεημοσύνη πολλούς ανακούφιζε.

9 ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΑΛΕΞΑ ΝΔΡΕΙΑ Σ

Με τούτον το θαυμάσιο αγωνιστή, ήμουν, (λέγει ο Ήρακλείδης), και εγώ, Όταν ήταν πρεσβύτερος των λεγομένων κελιών. Στα κελιά αυτά έζησα 9 χρόνια τα τρία με τούτον το θαυμαστό Μακάριο. Μερικά από τα μεγάλα και εξαισία θαύματά του είδα με τα μάτια μου και άλλα μου διηγήθηκαν αυτοί που έζησαν μαζί του και άλλα ανάφεραν πολλοί πατέρες του όρους.

Αυτός ο Όσιος μία φορά επισκέφθηκε το Μ. Αντώνιο και όταν είδε τα φύλλα φοινικιάς που έπλεκε και ήταν τόσο καλά ζήτησε από τον Αντώνιο να του δώσει λίγα. Αλλά ο Όσιος του απάντησε: "είναι γραμμένο στη Γραφή, ότι δεν πρέπει να επιθυμήσεις κανένα πράγμα του γείτονά σου" και μόλις τέλειωσε το λόγο αυτό, όλα τα φύλλα κάηκαν και έγιναν στάχτη. Βλέποντας το γεγονός ο Μ. Αντώνιος είπε στο Μακάριο. Πραγματικά, αδελφέ, γνώρισα ότι αναπαύεται σε σένα η Χάρη του αγίου Πνεύματος και για τούτο θα γίνεις κληρονόμος των αγώνων μου. Φεύγοντας ο Μακάριος, στο δρόμο, συνάντησε το διάβολο ο οποίος βλέποντάς το Όσιο κουρασμένο από το δρόμο, του είπε. " Τώρα που πήρες και την ευλογία του Αντωνίου γιατί δεν μεταχειρίζεσαι τη δύναμή σου και να ζητήσεις με θάρρος από το Θεό να σου στείλει φαγητό και ποτό και να σου δώσει δύναμη να συνεχίσεις την οδοιπορία;" Και ο Όσιος απάντησε στο διάβολο. Για μένα δύναμη και δόξα είναι αυτός ο Κύριος° εσύ όμως δεν έχεις καμιά εξουσία να πειράζεις τους δού-

λους του Θεού. Αυτός ο πονηρός, έδειξε και μία φαντασία στον Όσιο. Έφερε μπροστά του μία καμήλα φορτωμένη με πολλά και διάφορα χρειαζόμενα και φαινόταν το ζώο σαν περι-πλανόμενο μέσα στην έρημο και μόλις είδε τον Όσιο πήγε και γονάτισε μπροστά του. Τότε ο Όσιος επιδόθηκε στην προσευχή και άνοιξε η γη και κάθηκε το ζώο.

Μια άλλη φορά ο Αββάς αυτός πεθύμησε να φάει σταφύλια φρέσκα. την ώρα εκείνη κάποιος αδελφός έτυχε να του στείλει ωραία και φρέσκα σταφύλια. Όμως για να βασανίσει την όρεξή του τα πήρε και τα έδωσε σε άλλο αδελφό που ήταν άρρωστος στο στρώμα και είχε και αυτός τη επιθυμία να φάει σταφύλια, ο οποίος όταν τα είδε χάρηκε πολύ αλλά, χωρίς καθόλου να τα αγγίσει διάταξε και τα έδωσαν σε άλλο αδελφό, προσποιούμενος πως δεν τα επιθυμούσε. Άλλα και ο άλλος αδελφός, παρ' όλο που ήταν στερημένος από φρούτα τα έστειλε σ' άλλον αδελφό. Έτσι τα σταφύλια αυτά έκαναν το γύρο σε πολλούς αδελφούς και κανένας δεν τα έφαγε και γύρισαν πάλιν στο Μακάριο που ήταν τα είδε δόξασε το Θεό για τη εγκράτεια των αδελφών, χωρίς και αυτός να τα δεχτεί για τελείαν ταπεινώση του διαβόλου. Η άσκηση του Όσιου αυτού ήταν πολύ μεγάλη, γιατί όποιο κατόρθωμα άκουε έβαζε στόχο να το κατορθώσει και αυτός.

Έμαθε ότι οι Ταβερνησιώτες μοναχοί, τη Μ. Τεσσαρακοστή δεν τρώνε φαγητό που περνά από τη φωτιά. Επήρε και αυτός την απόφαση και για 7 ολόκληρα χρόνια έτρωγε μόνο χόρτα ωμά και όσπρια βρεγμένα. Μετά από αυτό, άκουσε Ότι κάποιος αδελ-

φός τρώει μόνο μια ουγκιά ψωμί την ημέρα. Έτσι και αυτός πήρε ένα πήλινο αγγείο με στενό λαιμό όσο που χωρούσε το χέρι του. Στο δοχείο αυτό έβαλε παξιμάδι σπασμένο και έβαζε το χέρι του και έπαιρνε όσο χωρούσε η κλειστή χούφτα του και όχι παραπάνω. Πολλές φορές μας έλεγε ο ευλογημένος, αστειευόμενος, Ότι συχνά τον ανάγκαζε ο κακός τελώνης, η πείνα, και έβαζε το χέρι του και έπαιρνε πολλά κομάτια, αλλά δε χωρούσε να βγει από το στενό στόμα του αγγείου. Στον αγώνα αυτό έκαμε τρία χρόνια και Όσο ψωμί έτρωγε τόσο νερό έπινε και αυτό με το μέτρο. Μια μέρα μας διηγήθηκε ο ίδιος, πως κάποτε θέλησε να μπει στο κηποταφείο των Μάγων, Ιανοί και Ταμβρη, που έζησαν τον καιρό του Φαραώ, για να δει το μέρος και να διώξει το πλήθος των δαιμόνων που κατοικούσαν εκεί. Εκείνοι οι μάγοι ήταν δυνατοί και πλούσιοι άρχοντες κοντά στο Φαραώ. Το κηποταφείο εκείνο το έκτισαν με πέτρα ως τέσσερα πόδια ύψος και μέσα σ' αυτό έθαψαν τους μάγους όταν πέθαναν και έβαλαν μέσα πολύ χρυσό, φύτεψαν διάφορα δένδρα και είχε και πηγάδι με νερό και ήταν ένα θαυμάσιο μέρος. Όλα αυτά τα έκαμαν οι πλανεμένοι μάγοι για να χαιρόνται μετά το θάνατό τους εκεί μέσα. Θέλοντας λοιπόν ο Όσιος να επισκεφθεί το μέρος εκείνο και επειδή δεν γνώριζε το δρόμο, πήρε ένα δέμα καλάμια και σε κάθε μίλι έμπηγε και ένα καλάμι για σημάδι όταν θα επέστρεφε. Είχε περπατήσει 9 μέρες στην έρημο και έφτασε στο μέρος που ζητούσε. Είχε νυκτώσει και ξάπλωσε να κοιμηθεί έξω από το κηποταφείο των μάγων. Δεν άρεσε στο σατανά η επίσκεψη

του Οσίου στο μέρος εκείνο και πήγε και μάζεψε όλα τα καλάμια που έβαζε για σημάδι ο Όσιος και τα έκανε δεμάτι και τα τοποθέτησε στο προσκέφαλο του Μακαρίου ενώ κοιμόταν. Όταν ξύπνησε και είδε τα καλάμια όλα μαζεμένα κοντά του κατάλαβε την πονηρία του σατανά, αλλά δεν ταραχτήκε καθόλου γιατί είχε βοηθό του τον Κύριο. Ο ίδιος αργότερα μας έλεγε: «Όταν πλησίασα το κηποταφείο εκείνο, βγήκαν και με συνάντησα 70 περίπου δαίμονες οι οποίοι έκαναν διάφορα σχήματα° άλλοι φώναζαν, άλλοι πηδούσαν και άλλοι έτριζαν τα δόντια με πολύ θυμό εναντίον μου° άλλοι σαν κόρακες πετούσαν και με κτυπούσαν στο πρόσωπο λέγοντάς μου» « Τί θέλεις εδώ Μακάριε, πειρασμέ των καλογήρων; Τι ζητάς στο δικό μας μέρος, μήπως εμείς πήγαμε και ενοχλήσαμε κανένα καλόγερο; Δε σε φτάνει που μας πήρες την έρημο και μας έδιωξες όλους απ' εκεί, γιατί τώρα καταπατείς και το δικό μας μέρος; Εσύ είσαι αναχωρητής κάθου στην έρημο, εδώ είναι δικό μας μέρος και δε μπορείς να κατοικήσεις εδώ. Δε μπορείς να μπεις στο κηποταφείο, γιατί μέχρι τώρα δε μπήκε μέσα ζωντανός άνθρωπος.» Και ο Μακάριος λέγει τους° δεν ήλθα να κατοικήσω εδώ, ήλθα μόνο να δω το μέρος και πάλι θα φύγω. Και οι δαίμονες του είπαν. αυτό θέλομε να μας υποσχεθείς μέσα στη συνειδησή σου.

Μετά την υπόσχεση αυτή του Οσίου, οι δαίμονες έγιναν άφαντοι "Έτσι μπήκε μέσα ο άγιος περιεργαζόταν το μέρος. Περιπατώντας, συνάντησε το διάβολο με γυμνό σπαθί να τον απειλεί. Ο Όσιος τότε λέγει: εσύ διάβوله, έρχεσαι με σπαθί, αλλά εγώ έρχομαι ε-

ναντίον σου εν ονόματι Κυρίου Σαβαώθ, και εν παρατάξει Θεού Ισραήλ. Υπεχώρησε ο διάβολος και προχωρώντας ο Μακάριος είδε εκείνα τα ωραία φυτά και τα δένδρα ξηραμένα και ένα πηγάδι με το κάδο του κρεμασμένο με σιδερένια αλυσίδα λυόμενα από τη πολυκαιρία. Είδε επίσης πολλά αφιερώματα από καθαρό χρυσάφι. Αφού είδε τα πάντα εκεί πήρε το δρόμο για το κελί του, περπατώντας είκοσι ολόκληρες μέρες. Επειδή δεν είχε ούτε ψωμί ούτε νερό εξαντλήθηκε και έγινε σαν νεκρός, (όπως ο ίδιος έλεγε). Σε απόσταση τριών ημερών δρόμο από το κελί του φάνηκε μια λευκοντυμένη κόρη κρατώντας ένα ποτήρι γεμάτο νερό που έσταζε, αλλά έμενε σε απόσταση από το διψασμένο Μακάριο και τον καλούσε να τη φθάσει. με την ελπίδα ότι έβλεπέ το νερό, έτρεχε να φθάσει την κόρη για να πει και έτσι πέρασαν οι τρεις μέρες. Τότε φάνηκε ένα κοπάδι βουβάλια και μία βουβάλα με το μοσχάρι της ξέκοψε και πλησίασε το διψασμένο οδοιπόρο, ενώ το βυζί της έτρεχε γάλα. Τότε μια φωνή πρόσταζε, " Μακάριε, πήγαινε προς τη βουβάλα και βύζαξε" Υπάκουσε ο "Όσιος και πήγε και βύζαξε γάλα και έλαβε δύναμη. Το ζώο ακολούθησε το Μακάριο δίνοντάς του το βυζί της και έπινε γάλα μέχρι που έφτασε στο κελί του σώος.

Κάποτε είχε ακούσει ότι οι Ταβεννησιώτες μοναχοί είχαν ανώτερη πνευματική ζωή και ότι στους αγώνες τους είναι αμίμητοι. Έτσι ντύθηκε σαν ένας κοσμικός εργάτης και περπάτησε 15 μέρες στην έρημο και έφτασε στη Θηβαΐδα και από εκεί πήγε στα Μοναστήρια των Ταβεννησιωτών, ζητώντας να δει το Μέγα

Παχώμιο που ήταν ο Προεστός και είχε Χάρη Θεού και πνεύμα προφητείας, κατ' οικονομία Θεού δεν του αποκαλύφθηκε ο ερχομός του Μακαρίου.

Όταν είδε τον Παχώμιο, ο Μακάριος, άρχισε να τον παρακαλεί για να τον δεχτεί σαν καλόγηρο στο Μοναστήρι, λέγοντάς του: «Δέομαί σου πάτερ να με δεχτείς στην ποιμνη σου για να γίνω καλόγερος. Λέγει του ο Παχώμιος: « Εσύ τώρα που γέρασες μπορείς να υποφέρεις την άσκηση; Εδώ είναι αδελφοί που από τη νεότητά τους συνήθησαν και υπομένουν τους κόπους και την άσκηση, αλλά εσύ γέρασες και είσαι και ασυνήθιστος και γρήγορα θα φύγεις και θα μας κακολογούν» Έμεινε για λίγες μέρες ο Μακάριος εκεί αλλά δεν τον δέχτηκε ο Παχώμιος για μοναχό.

Μετά από 7 ημέρες πηγαίνει πάλιν ο Μακάριος και παρακαλεί τον Παχώμιο να τον δεχτεί μοναχό λέγοντάς του: δέξου με Αββά και αν δε νηστεύω και δεν κοπιάζω το ίδιο με τους άλλους αδελφούς δίωξε με. Τελικά πείσθηκε ο Παχώμιος και δέχτηκε το Μακάριο στο Μοναστήρι. Στο Μοναστήρι αυτό ζούσαν 1400 μοναχοί. Δεν πέρασαν πολλές μέρες και άρχισε η Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ο Μακάριος παρακολουθούσε πόση άσκηση έκανε ο κάθε αδελφός. Ο ένας έτρωγε από βράδυ σε βράδυ, άλλος νήστευε δύο μέρες, άλλος στεκόταν όλη τη νύχτα στην προσευχή και την ημέρα έκανε το εργόχειρό του. Ο Μακάριος μάζεψε πάρα πολλά φύλλα φοινίκων, τα έβρεξε και κάθισε σε μια γωνιά της Μονής και έπλεκε σειρά. Έτσι πέρασε η Μεγάλη Τεσσαρακοστή χωρίς να φάει καθόλου ψωμί ούτε και να βάλει στο στόμα του νερό, ούτε πλάγιασε

να κοιμηθεί όλες αυτές τις μέρες. Όλη του η τροφή ήταν ωμά φύλλα λαχάνων, τα οποία έτρωγε από Κυριακή σε Κυριακή. Εργαζόμενος και προσευχόμενος και με σιωπή πέρασε όλες τις μέρες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Οι αδελφοί της Μονής όταν είδαν τέτοια άσκηση από το Μακάριο, γόγγυσαν εναντίον του Ηγούμενου τους λέγοντες: «Πόθεν μας έφερεις εδώ άσαρκο άγγελο και γίναμε παίγνιο ενώπιόν του; Ή τον διώχνεις ή φεύγουμε όλοι από το Μοναστήρι». Ο Παχώμιος όταν άκουσε αυτά, εξέτασε και έμαθε την άσκηση που έκαμε στο Μοναστήρι τους και έπεσε σε προσευχή να του αποκαλυφθεί ποιός είναι ο άνθρωπος αυτός, και ο Κύριος αποκάλυψε στον Παχώμιο ότι είναι ο Μέγας Μακάριος από την Αλεξάνδρεια. Τότε ο Παχώμιος έπιασε τον Μακάριο και τον οδήγησε στο ιερό Βήμα της Εκκλησίας, έκαμαν τον εν Χριστώ ασπασμό και του λέγει: «Έλα καλόγερε, εσύ είσαι ο Μακάριος και δε μου το φανέρωσες; Εγώ από πολύ καιρό πεθυμούσα να σε συναντήσω ακούγοντας τις αρετές σου. Σου χρεωστώ μεγάλη χάρη που παίδευσες τα τέκνα μου για να μην κενοδοξούν πως κάνουν μεγάλη άσκηση. Τώρα πήγαινε στο κελί σου και εύχου για μας· αρκετά μας εδιόρθωσες». Και αναχώρησε ο Μακάριος για το Μοναστήρι του.

Αυτός ο πραγματικά απαθής Όσιος, μας έλεγε, ότι με τη βοήθεια του Θεού όποια άσκηση πεθύμησε την κατόρθωσε. Κάποτε, λέγει, πεθύμησα να κάνω 5 μερόνυχτα να φαντάζομαι τα ουράνια κάλλη και να μη σκέφτομαι κανένα γήινο πράγμα. Για το σκοπό

αυτό έκλεισα την αυλή και την πόρτα μου για να μη με ενοχλήσει κανένας. Αφού λοιπόν κλείστηκα μέσα στο κελί μου, άρχισα από τη δεύτερη μέρα να λέγω στο νου μου· στοχάζου τα ουράνια ψηλά και λείπε τελείως από τα επίγεια χαμηλά. Έχεις εκεί τους αγγέλους, τους αρχαγγέλους, τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ, όλες τις δυνάμεις των ουρανών. Έχεις εκεί να στοχάζεσαι Αυτόν τον Ύψιστο και τον απάντων Θεό, μην κατέβεις λοιπόν κάτω και πέσεις εξ ανάγκης σε μάταιους και πονηρούς λογισμούς. Πέρασα δυο μέρες με το λογισμό στα ουράνια, αλλά τόσο πολύ θυμωσε ο διάβολος ώστε να γίνει φλόγα πυρός και να καϊσί όλα όσα ήταν μέσα στο κελί μου. Τελευταία έβαλε φωτιά στο ψαθί που στεκόμουν για να με κάψει. Βλέποντας να με ζώνει παντού η φωτιά φοβήθηκα και έπαυσε ο λογισμός μου τη φαντασία των ουρανών. Νομίζω τούτο ήταν οικονομία Θεού για να μην υπερηφανευτώ.

Αυτόν τον ασκητή επισκέφτηκα κι εγώ και όταν πήγα να τον συναντήσω βρήκα έξω από το κελί του ένα ιερέα από την πόλη του οποίου την κεφαλή έτρωγε ο καρκίνος μέχρι που φαινόταν το γυμνό κόκκαλο. Πήγε ο δυστυχής για να τον θεραπεύσει ο Μακάριος, αλλά δεν τον δεχόταν καθόλου. Λυπήθηκα τότε τον άνθρωπο και παρακάλεσα τον Όσιο να τον θεραπεύσει. Ο Όσιος μου λέγει: «Δεν είναι άξιος να θεραπευτεί, γιατί η παιδευσή του είναι από το Θεό. Αν θέλει να θεραπευτεί να τον πείσεις να σταματήσει από σήμερα να λειτουργεί και θα θεραπευτεί. Ρώτησα τον άγιο για την αιτία της παιδευσης του ιερέα και μου είπε ότι πόρνευε και λειτουργούσε, για τούτο του ήλθε η φοβερή παιδεία. Λέγοντας εγώ το λόγο του Ό-

σιου στον ιερέα, εκείνος υποσχέθηκε ότι σταματά αμέσως να λειτουργεί και τότε τον δέχτηκε ο Μακάριος ο οποίος τον εξέτασε, τον δίδαξε αρκετά και ο ιερέας εξομολογήθηκε αφού υποσχέθηκε ότι θα ζήσει πλέον όχι σαν ιερέας, αλλά σαν κοσμικός άνθρωπος φυλάγοντας τις εντολές του Κυρίου. Μετά από αυτά ο άγιος έβαλε τα χέρια του στη κεφαλή του ιερέα και αμέσως έπαψαν οι πόνοι και άρχισε και το δέρμα να δένει και σε λίγες μέρες βλάστησαν και τα μαλιά του δοξάζοντας το Θεό και ευχαριστώντας τον Όσιο.

Η μεγάλη και υπεράνθρωπη άσκηση του τον έκαμε απαθή αλλά και αγαπητό στο Θεό που του έδωσε πολλά χαρίσματα. και τη δύναμη της θαυματουργίας να διώχνει τους δαίμονες από τους ανθρώπους. Για τούτο μια μέρα το πνεύμα της κενοδοξίας, για να τον βγάλει από κελί του και να τον ρίξει, του έβαλε το λογισμό να πάει στη Ρώμη να θεραπεύσει τους ανθρώπους που υπέφεραν από διάφορες ασθένειες. Έτσι μέρα νύχτα τον εβίαζεν ασταμάτητα ο δαίμονας διά του λογισμού, αλλά ο άγιος ενα-ντιονώταν και δεν ήθελε να βγει από το κελί του. Ξάπλωσε κάτω στη γη κοντά στη θύρα και άπλωσε τα πόδια του προς αυτή λέγοντας: σύρετε με δαίμονες, γιατί εγώ δε βγαίνω να πάω σε άλλο μέρος προτιμώ να είμαι εδώ ξαπλωμένος παρά να σας ακολουθήσω. Κατά το βράδυ σηκώθηκε, αλλά πάλιν ο λογισμός τον ενοχλούσε.

Τότε γέμισε ένα ζεμπίλι δυο μόδια άμμο και φορτώνοντάς το στη ράχη του γύριζε μέσα στην έρημο για να περνά ο λογισμός. Σ' αυτή τη κατάσταση τον συνάντησε ο Ευσέβιος ο Αντιοχείας, ο λεγόμενος κοσμήτωρ και τον ρώτησε. τι σηκώνεις, Αββά, άφησε να πάρω εγώ το φορτίο, δεν κάνει για ένα να βασανίζεσαι. Και ο Όσιος απάντησε. εγώ βασανίζω εκείνον που με βασανίζει, γιατί αν μείνω ήσυχος θα με δου-

λώσει σε δρόμους ξενιτειάς. Έτσι με τον τρόπο αυτό, του βασανισμού του σώματος, κατάπαυσε το λογισμό της αναχώρησης.

Ο Παφνούτιος ο μαθητής του αγίου Μακαρίου μας διηγήθηκε και το εξής: «Μια μέρα ενώ προσευχόταν στο προαύλιο του κελιού του έφθασε μια λύκαινα με το μικρό της που ήταν τυφλό. Με το κεφάλι της κτύπησε τη θύρα του κελιού, άνοιξε και μπήκε μέσα ρίχνοντας το μικρό της στα πόδια του αγίου. Ο δε Μακάριος πήρε το μικρό στα χέρια του και έφτυσε χάμω και με τον πηλό έχρισε τα μάτια του κουταβιού κάνοντας ευχή. αμέσως άνοιξαν τα μάτια του ζώου, το πήρε η λύκαινα και έφυγε. Την άλλη μέρα, γύρισε η λύκαινα φέρνοντας στο Μακάριο ένα μεγάλο δέρμα προβάτου. Τότε ο Μακάριος ρώτησε τη λύκαινα μήπως έφαγε το ζώο κανενός φτωχού και έκαμε αδικία· εγώ, της λέει, δεν το δέχομαι. Το ζώο έσκυβε το κεφάλι και γονάτισε ρίχνοντας το δέρμα στα πόδια του αγίου. Έγινε αρκετός διάλογος Μακαρίου και λύκαινας μέχρι που η λύκαινα έπεισε το Μακάριο ότι δεν έκαμε καμιά αδικία και μόνο τότε το δέχτηκε.

Για το δέρμα εκείνο, έλεγε η Οσία Μελανή, ότι το πήρε από το Μακάριο και το ονόμασε «δώρο της λύκαινας» Και δεν είναι παράδοξο για ένα δούλο του Θεού, που σταύρωσε τον εαυτό του για τον κόσμο και έγινε ουράνιος, να ευεργετηθεί από ένα άγριο ζώο. Εκείνος που έδωσε διαταγή στα λιοντάρια να φυλάξουν σώο το Δανιήλ, έδωσε και τη σύνεση στη λύκαινα να καταφύγει στον άγιο Μακάριο.

Πρέπει, νομίζω, πριν τελειώσω να περιγράψω και το είδος του αγίου καθώς τον είδα ο ίδιος με τα μάτια μου. «Ήταν λίγο κυρτός και με πολύ λίγο γένη, γιατί από τη μεγάλη άσκηση δε φύτρωναν οι τρίχες.

Μια μέρα ανάφερα στον Όσιο ότι βρίσκομαι σε μεγάλη αμέλεια και με συγχύζουν οι λογισμοί μου και μου λένουν ότι εσύ εδώ δεν κατορθώνεις τίποτα, τι κάθεται; Φεύγε από τον τόπον αυτό. Και μου απάντησε. όταν σου έρχονται τέτοιοι λογισμοί για φυγή, λέγε σ' αυτούς ότι εγώ για το Χριστό μένω και φυλάγω τους τοίχους τούτους.

10. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΑΧΩΝΟΣ

Κάποτε συνέβηκε σε μένα, διηγείται ο Ηρακλείδης, ένας μεγάλος πειρασμός της πορνείας και έπεσα σε φοβερούς λογισμούς και με ενοχλούσε ο σατανάς με νυχτερινές φαντασίες. Κατόντησα να θέλω να φύγω από την έρημο επειδή το πάθος με τυραννούσε. Τον πειρασμό μου δεν τον φάνέρωσα σε κανένα ούτε και στο δάσκαλό μου τον Ευλόγιο. Βγήκα κρυφά και γύριζα στη πιο βαθιά έρημο και συναναστρεφόμουν για 15 μέρες με εκείνους τους γέροντες και ασκητές που ζούσαν με μεγάλους αγώνες, ανάμεσα στους οποίους έλαμπε σαν μεγάλος αστέρας ο Όσιος Πάχων με τις μεγάλες του αρετές και την απλότητά του. Σ' αυτόν τον αγιότατο και τελειότατο μοναχό έφανερωσε όλους τους λογισμούς της καρδιάς μου που με οδηγούσαν στον κίνδυνο να πέσω στην άβυσσο της αμαρτίας. Και μου λέγει: « Μην καταπέφτεις τέκνο μου σε τόση αδημονία για το πάθος σου, επειδή δεν είναι από οκνηρία. Αυτός ο πόλεμος που σου συνέβηκε δεν είναι από οκνηρία αλλά από το σατανά επειδή πολιτεύεσαι με επιμέλεια και φροντίζεις να ζεις όπως πρέπει να ζουν οι μοναχοί. Ο πόλεμος της πορνείας είναι τριών ειδών· ο πρώτος είναι όταν το κορμί τρώγει και πίνει, κοιμάται και αναπαύε-

ται χωρίς μεγάλους κόπους. Ο δεύτερος έρχεται από λογισμούς που δε διώχνουμε αμέσως όταν μας έλθουν. Και ο τρίτος έρχεται από φθόνο του πονηρού τούτο βέβαια το κατάλαβα αφού σκέφτηκα πολύ.

-Με βλέπεις άνθρωπο γέροντα τόσων χρόνων; Έχω 40 χρόνια σ' αυτό το κελί και επιμελούμαι τη σωτηρία μου. Και αν και είμαι σε τέτοια ηλικία ακόμα πειράζομαι. Με βεβαίωνε ακόμα ότι, όταν πέρασε τα 50 χρόνια, για 12 ολόκληρα χρόνια δεν τον αφήκε ο πειρασμός να ησυχάσει ούτε νύχτα ούτε μέρα, σε σημείο που νόμιζε ότι τον έγκατέλειπε ο Θεός και παραχώρησε τον πειρασμό. Ο ίδιος έλεγε, ότι σκέφθηκε να νεκρώσει ο ίδιος τον εαυτό του παρά να κάνει κάτι που να αμαρτήσσει. Βγήκε, λοιπόν, από το κελί του με λογισμό να αποθάνει· γυρνώντας στην έρημο βρήκε ένα σπήλαιο λύκαινας και μπήκε μέσα γυμνός, για να τον φάνε τα θηρία. Όταν νύχτωσε, βγήκαν από το βάθος του σπηλαιού το ζευγάρι των λύκων και πήγαν κοντά του και τον μυρίζονταν από την κεφαλή μέχρι τα πόδια, γλύφοντάς τον με τη γλώσσα τους, εσκέφτηκε τότε ότι θα τον έτρωγαν, αλλά τα ζώα τον άφησαν και έφυγαν. Έτσι ξενύχτησε στο σπήλαιο και πληροφορήθηκε ότι τον λυπήθηκε ο Κύριος και γύρισε στο κελλί του.

Ο δε διάβολος ανέμενε λίγες μέρες και πάλιν άρχισε πόλεμο στη σάρκα του Όσιου χειρότερο από τον πρώτον. Τόσο δε αγανάκτησε που του ήλθε να βλασφημήσει από την απελπισία του. (συνεχίζει να διηγείται) Σε τέτοια κατάσταση που βρισκόταν, μετασχηματίζεται ο σατανάς σαν ένα κορίτσι κατάμαυρο στην όψη, τέτοιο που είχε δει όταν ήταν νέος, και πήγε και κάθισε στα γόνατά του και τόσο τον σκανδάλισε που νόμιζε ότι αμάρτανε μαζί της. Αμέσως ήλθε στα

λογικά του ο Όσιος και της έδωσε ένα χαστούκι στο πρόσωπο και αμέσως έγινε άφαντη. Μας βεβαίωσε δε, ότι έμεινε τόση βρώμα στο χέρι του που κτύπησε το σατανά, που χρειάστηκε δύο χρόνια να καθαρίσει. Τούτου του γέροντα το δαιμόνιο δεν του έδινε καθόλου άνεση μέχρι που γύριζε την έρημο για να τον φάει κανένα θηρίο παρά να αμαρτήσσει. Μετά από πολλά βάσανα, κόπους και αγώνες, άκουσε μια φωνή που του έλεγε. Πήγαινε, Πάχων, και αγωνίζου, γι' αυτό σε άφησα να πειρασθείς για να μην πέσεις στο λάκκο της υπερηφάνειας, να θαρρείς τάχα ότι με τη δύναμή σου κατορθώνεις τις αρετές και ότι είσαι άξιος από μόνος σου να πολεμήσεις το δαίμονα της πορνείας. '- Έτσι γνωρίζοντας την αδυναμία σου να καταφεύγεις στη θεία βοήθεια Από αυτή τη φωνή ο Όσιος Πάχων παρηγορήθηκε και γύρισε στο κελί του ζώντας πλέον ειρηνικά.

Όλα αυτά τα άκουσα από το στόμα του Όσιου Πάχωνος, ο οποίος με δίδαξε με το δικό του παράδειγμα να στέκομαι ανδρείως στους πολέμους του εχθρού και να περιμένω τη θεία βοήθεια η όποια δεν αφήνει εκείνους που αναθέτουν τον εαυτό τους στο Θεό.

11. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Στα πλάγια της Μαραμαρικής και της Μαρεώτιδος λίμνης ασκήτεψε για 60 ολόκληρα χρόνια ο Όσιος Στέφανος. Αυτός καταγόταν από τη Λιβύη και αξιώθηκε μεγάλων χαρισμάτων, ώστε δεν ήταν δυνατό να πάει κάποιος κοντά του και να ζητήσει θεραπεία ή παρηγοριά και να φύγει χωρίς να πετύχει το σκοπό του, να παρηγορηθεί.

Ο μακάριος Στέφανος ήταν γνώριμος του Μεγάλου Αντωνίου και ήταν ζωντανός ακόμα και στις δικές μου μέρες, αλλά, επειδή ήταν πολύ μακρινός ο δρόμος δεν είχα πάει εγώ να τον επισκεφθώ, όμως αυτοί που είχαν πάει στο ασκητήριό του μας διηγήθηκαν σπουδαία πράγματα και θαύματα. Βρήκαμε, μας έλεγαν, αυτόν τον Όσιο να υποφέρει από ένα πάθος φοβερό και αγιάτρευτο. Ήταν πληγωμένος στα απόκρυφα του μέρη και η πληγή έγινε φάγουσα, έτρωγε τα κρέατα του, και μετά βίας τον έπεισαν να δεχτεί γιατρό να τον περιποιηθεί. Έλεγαν εκείνοι που τον είδαν ότι πήγαινε ο γιατρός και έκοβε τα σαπιμένα του κρέατα και ο Όσιος καθόταν στο εργόχειρό του και συνομιλούσε μαζί μας χωρίς καμιά ταραχή ή πόνο, λες και κάποιου άλλου έκοβε τις σάρκες ο γιατρός, και βέβαια ήταν παράδοξο πράγμα τόσο για την πληγή όσο και για την καρτερία και υπομονή του ανθρώπου. Έτσι εμείς που βλέπαμε εκείνα τα παράδοξα, από τη λύπη μας πέσαμε σε απορία, επειδή βλέπαμε να κόβονται σάρκες ανθρώπου, όπως ακούσαμε και στα μαρτυρία που έκοβαν τις σάρκες των μαρτύρων οι τύραννοι. Αλλά απορούσαμε και στο γιατί ένας τόσο αγιότατος άνθρωπος υποφέρει τέτοιο βάσανο. Αυτούς τους λογισμούς μας τους γνώρισε ο μακάριος Στέφανος και μας λέγει «φυλάγεστε, τέκνα μου, να μην πέσετε σε βλάβη της ψυχής με τους συλλογισμούς αυτών». Όσα αφήνει ο πανάγαθος Θεός να γίνονται, όλα γίνονται για τέλος καλό και ωφέλιμο ακόμα και τα παιδευτήρια που γίνονται εδώ, είναι ελευθερωτήρια της αιώνιας κόλασης. Σίγουρα, συμφέρει πολύ να παιδευόμαστε εδώ στα πρόσκαιρα, για να μην κολαζόμαστε εκεί αιώνια. Και μάλιστα, όσο περισσότερο παιδευόμαστε εδώ, τόσο περισσότερο θα δοξαστούμε εκεί στην αιώνια ζωή, φτάνει όμως να έχουμε υπομο-

νή. Έτσι λοιπόν μας δίδασκε ο άγιος στηρίζοντάς μας στην υπομονή και μας δυνάμωσε να μην ανυπομονούμε και να αδημονούμε. Αυτά αδελφοί μου να έχετε στο νου σας και να μην παραξενεύεστε για τους μεγάλους πειρασμούς που βρίσκουν τον άνθρωπο, δίκαιο ή αμαρτωλό, γιατί έχουν σαν σκοπό τους να ωφελήσουν τον άνθρωπο.

12. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΥΑΛΗ ΠΟΥ ΕΞΕΠΕΣΕ

Ο άνθρωπος αυτός κ.αταγόταν από την Παλαιστίνη και είχε υπερηφάνεια, όπως φάνηκε μετά. Κατοίκησε και αυτός στην έρημο και συναναστρεφόταν μαζί μας μερικά χρόνια. Όμως από την υπερηφάνειά του πλανήθηκε από τους δαίμονες, οι οποίοι σιγά σιγά τον έκαναν να πιστεύει ότι ομιλεί με τους αγγέλους του Θεού. Μας έλεγαν γι' αυτόν, ότι μια νύχτα ράβοντας το εργόχειρό του, στα σκοτεινά, έχασε τη βελόνα και δεν την έβρισκε. Τότε οι δαίμονες άναψαν λαμπάδα και την βρήκε. Αυτός νομίζοντας ότι οι άγγελοι του Θεού άναψαν τη λαμπάδα, περηφανεύτηκε τόσο που ούτε τη θεία Κοινωνία δεν καταδεχόταν! Συνέβηκε μια μέρα μερικοί ξένοι να φέρουν φρούτα στη σκήτη έτσι ο άγιος Μακάριος διέταξε τον οικονόμο να τα διανέμει στα κελιά των αδελφών και στο κελί του Ουάλη, φυσικά. Αυτός, μόλις είδε τον απεσταλμένο, θύμωσε και τον έδιωξε βρίζοντας, κτυπώντας τον και φωνάζοντας πήγαινε και πες στο Μακάριο ότι εγώ δεν είμαι κατώτερός του να μου στείλει τροφή χάριν ευλογίας.

Ο Μακάριος όταν άκουσε τα γενόμενα κατάλαβε ότι πλανήθηκε ο μοναχός και την άλλη μέρα τον επισκέφθηκε και του είπε. Ουάλη, παίγνιον έγινες των

δαιμόνων και φρόντισε να διορθωθείς. Εκείνος όμως στα λόγια αυτά του Μακαρίου, θύμωσε, σηκώθηκε και έφυγε. Βέβαιος πλέον ο διάβολος ότι τον έδεσε για καλά στην πλάνη, μετασχηματίζεται ένα βράδυ σε άγγελο φωτεινό, με συνοδεία χιλίων δαιμόνων σε σχήμα αγγέλου, που κρατούσαν στα χέρια τους λαμπάδες αναμμένες. Φάνηκε και ένας τροχός πύρινος μέσα στον όποιο φαινόταν ο Χριστός, κατά φαντασία, και άκουε μια φωνή να του λέγει. " σε αγάπησε ο Χριστός για τον καθαρό σου βίο και τη σωστή σου ζωή και έρχεται να σε επισκεφθεί. Ήγες λοιπόν από το κελί σου, σκύψε και προσκύνησέ τον και πάλιν μπες μέσα".

Βγήκε λοιπόν ο ταλαίπωρος και βλέποντας τις λαμπάδες και πλην εκείνη τη συνοδεία, έσκυψε και προσκύνησε ο άθλιος τον δαίμονα αντί το Χριστό. Την Επόμενη μέρα βγήκε από τα φρένα του και αφού μπήκε στην Εκκλησία όπου ήταν συναγμένοι όλοι οι αδελφοί, φώναξε δυνατά. Εγώ πλέον δε χρειάζομαι Κοινωνία επειδή σήμερα είδα τον ίδιο το Χριστό. Τότε τον συνέλαβαν και τον έδεσαν με δεσμά σιδερένια, στα οποία έκαμε ένα χρόνο. Εν τω μεταξύ όλη η αδελφότητα έκανε δεήσεις και προσευχές γι' αυτόν τον πλανηθέντα. Με τη βοήθεια των προσευχών των πατέρων σωφρονίστηκε ο πλανεμένος και ανεγνώρισε το λάθος του και μετανόησε.

Εμείς, αδελφοί, που διαβάζουμε αυτά τα περιστατικά θα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί στις πονηριές του σατανά και όχι μόνο από φαντασίες και όνειρα να προσέχουμε, αλλά και από κάθε συλλογισμό που μας έρχεται και προπάντων λογισμό υπερηφάνειας. Κάθε ένας που κατόρθωσε κάποιες αρετές

να θεωρεί τον εαυτό του χειρότερο από κάθε άνθρωπο. Γιατί, αν δεν συμπεριφερθεί έτσι και θαρρήσει ότι είναι ενάρετος και άξιος, να γνωρίζει ότι η αρετή του γίνεται αμαρτία και αιτία της κόλασής του.

13. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΗΣ

Σ, ένα γυναικείο Μοναστήρι ήταν μια μοναχή που έκανε την τρελή και πως τάχα είχε δαιμόνιο. Με τον τρόπο αυτό η ευλογημένη κόρη έπλεκε το στεφάνι της αρετής. Τόσο πολύ την εσυχαίνονταν οι άλλες αδελφές, δεν την καταδέχονταν να καθίσει μαζί τους στην τράπεζα. Εκείνη όμως χαιρόταν για την καταφρόνηση που της έκαναν. Δούλευε πάντοτε στο μαγειρείο της Μονής και υπηρετούσε όλους αγόγγυστα και με προθυμία. Ήταν, κατά την παροιμία, ένα σφουγγάρι υπομονής. Αυτή η ευλογημένη εφάρμοζε την εντολή του Κυρίου: Εκείνος που θέλει να γίνει πρώτος και μεγαλύτερος από όλους, πρέπει να γίνει τελευταίος και υπηρέτης όλων.

Τα κεφάλια των άλλων παρθένων είναι κουρευμένα και σκεπάζονται με τα κουκούλια που φορούν. Εκείνη δε η ευλογημένη έριχνε στο κεφάλι της ένα καταμπαλωμένο ρούχο και με εκείνο έκανε πάντοτε τις υπηρεσίες της. Δεν την είδε ποτέ καμιά μοναχή να μασά τροφή, Ούτε στην τράπεζα κάθισε καμιά φορά, ούτε ένα κομμάτι ψωμί δε την είδε καμιά να πάρει για να φάγει, αλλά έτρωγε μόνο τα ψίχουλα που καθάριζε την τράπεζα και από τα ξεπλύματα των καζανιών και των πιάτων. Ούτε έτρωγε και κανένα άλ-

λο φαγητό. Πάντοτε περπατούσε με γυμνά πόδια, χωρίς παπούτσια. Ποτέ δεν γόγγυσε ούτε έβρισε, ούτε καν μιλούσε σε καμιά αδελφή, παρ' όλο που όλες την έβριζαν και την κοροΐδευαν και πολλές φορές την κτυπούσαν μερικές άτακτες αδελφές.

Εκείνο το καιρό ζούσε ο περίφημος ασκητής Πιτηρούμ, που ασκήτευε και αγωνιζόταν εναντίον των δαιμόνων στη σκήτη Πορφυρίτης. Σ' αυτόν τον Όσιο φάνηκε άγγελος Κυρίου και του φανέρωσε τα κατά τη φαινόμενη σαλή παρθένο, λέγοντας του. " Τι σου φαίνεται, Πιτηρούμ; Με το να βρίσκεσαι στην έρημο αυτή νομίζεις ότι έφτασες σε μέτρα τελειότητας; "Αν θέλεις να δεις γυναίκα να σε ξεπερνά στην άσκηση και η οποία έφτασε στα μέτρα της τελειότητας, πήγαινε στο γυναικείο Μοναστήρι των Ταβεννησιωτών και εκεί θα βρεις μια μοναχή που φορεί κορώνα στο κεφάλι της. Εκείνη λοιπόν είναι ανώτερη και αξιότερη από σένα, γιατί με το να υπηρετεί τόσο πλήθος μοναχών και παρ' όλο που καταφρονείται απ' όλες, δε λείπει από το στόμα της και το νου της η θεωρητική προσευχή. Τότε σηκώθηκε ο Όσιος, πήρε μαζί του τους πιο άξιους μοναχούς και πήγε στο Μοναστήρι των Ταβεννησιωτών παρθένων, οι οποίες δέχτηκαν τον Μέγα Πιτηρούμ με πολλή ευλάβεια. Τότε πρόσταξε ο άγιος και ήλθαν μπροστά του όλες οι μοναχές, χωρίς την σαλή. Ο Όσιος όμως δεν έβλεπε αυτήν που του είχε πει ο άγγελος, και λέγει· δεν ήλθαν όλες λείπει μια. Οι μοναχές αποκρίθηκαν και είπαν ότι όλες εδώ είμαστε, πάτερ, εκτός μιας σαλής που βρίσκεται στο μαγειρείο. Ο Όσιος λέγει· ας έλθει και εκείνη να την ιδώ. Πήγαν και με τη βία την έσυραν και την έφεραν μπροστά στον Όσιο, ο οποίος την αναγνώρισε.

Μόλις την έφεραν και την είδε ο Πιτηρούμ στο σχήμα που του είχε πει ο άγγελος, έπεσε στα πόδια

της και ζητούσε με ταπείνωση να τον ευλογήσει. Το ίδιο έκαμε και η σαλή πέφτοντας στα πόδια του αγίου ζητούσε να την ευλογήσει φωνάζοντας, ευλόγησον με κύριε μου. Βλέποντας αυτά οι άλλες μοναχές στέκονταν άφωνες και θαύμαζαν· ωστόσο είπαν στον Όσιο: Αυτή είναι σαλή και να μην ενοχλείται από αυτήν. Ο Όσιος απάντησε· σεις είστε οι σαλές, αυτή η ευλογημένη, είναι πραγματικά σοφή και αγία και δε θα μπορέσουμε να τη φτάσουμε στα μέτρα της αγιότητας. Και μακάρι να βρεθώ σαν αυτήν άξιος την ημέρα της κρίσεως. Όταν άκουσαν αυτά οι άλλες μοναχές έπεσαν στα πόδια του αγίου και εξομολογούνταν αυτά που έκαναν στην αδελφή εκείνη. Η μια έλεγε, εγώ την έβριζα, άλλη έλεγε, εγώ την περιγελούσα, και άλλη, εγώ πολλές φορές την έλουζα με τα ξεπλύματα των πιάτων, και άλλη εγώ της έβαζα πιπέρι στη μύτη κλπ. Ο Όσιος δέχτηκε την εξομολόγηση τους και παρεκάλεσε και την σαλή, και τις συγκώρησε από καρδιάς. Λυπήθηκε όμως, γιατί δεν την ενοχλούσαν πλέον, αλλά την ευλαβούνταν και την τιμούσαν σαν αγία. Για να αποφύγει τις τιμές των ανθρώπων αναχώρησε κρυφά από το μοναστήρι και δεν έμαθε κανένας που είχε πάει η που βρίσκεται.

14. ΠΕΡΙ ΕΥΑΓΡΙΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ

Ο Ευάγριος ο Διάκονος έζησε ζωή αποστολική και το θεωρώ άδικο να μην περιγράψω τη ζωή του, για την ωφέλεια πολλών. Και πρώτο θα διηγηθώ πως ήλθε στην έρημο και με ποιο τρόπο αγωνίσθηκε. Η καταγωγή του ήταν από τα μέρη της Μαύρης.. Θάλασσας κοντά στην Ιβηρία. Ο πατέρας του ήταν ιερέας. Έγινε αναγνώστης από το Μ. Βασίλειο. Μετά την

κοίμηση του Βασιλείου, βλέποντας ο Γρηγόριος ο Νύσσης, τον Ευάγριο, και γνωρίζοντας από το άγιο Πνεύμα τη μέλλουσα προκοπή του νέου, τον χειροτόνησε διάκονο. Έπειδή ο Γρηγόριος ανεχώρησε για την Κωνσταντινούπολη για τη Σύνοδο, παρέδωσε τον Ευάγριο στον αγιότατον επίσκοπο Νεκτάριο. Ο Ευάγριος είχε μεγάλη ευγλωττία και πολεμούσε με επιτυχία τους αιρετικούς. Βλέποντας όμως ο διάβολος την τιμή που απέδιδε η πόλη της Καισάρειας στον Ευάγριο, τον φθόνησε και θέλησε να του καταστρέψει τη σωφροσύνη του. Έτσι του έβαλε πόλεμο ισχυρό στη σάρκα και ερωτεύτηκε μια αρχόντισσα, βάλλοντας και εκείνη να ερωτευτεί το διάκονο. Ο Ευάγριος πολεμούσε με όπλα το φόβο του Κυρίου και τον έλεγχο της συνειδήσεως. Προσπαθούσε να φύγει, αλλά τον γύρισε πίσω ο σφοδρός έρωτας.

Και η γυναίκα επίσης είχε σφοδρή επιθυμία να διαπράξει την αμαρτία. Ο Ευάγριος πήρε τη μάχαιρα του Πνεύματος και επιδόθηκε στην προσευχή.

Πάνω στην ώρα έφτασε η θεία βοήθεια, η οποία έγινε μ' αυτόν τον τρόπο. Παραχώρησε ο Κύριος το εξής:: Είδε στον ύπνο του ότι το επισκέφθηκε πλήθος αγγέλων σε σχήμα στρατιωτών δήθεν από τον Έπαρχον και τον πήραν και τον παρουσίασαν σε δικαστήριο και από εκεί τον έβαλαν στα δεσμά και στη φυλακή. Και επειδή εκείνοι που τον έβαλαν στα σίδερα δεν του είπαν το σφάλμα του, έβαλε στο νου του ότι ο άνδρας της γυναίκας που αγαπούσε έμαθε τα γεγονότα και του έκανε αγωγή στον Έπαρχο και γι' αυτό τον έβαλαν φυλακή. Ενώ καταγινόταν με αυτούς τους λογισμούς, είδε και άλλους που εβασανίζονταν πολύ για την αμαρτία του έρωτα και έτρεμε και αυτός μήπως πάθει τα ίδια. Φοβισμένος σαν ήταν από τους λογισμούς εκείνους, παρουσιάζεται άγγελος Κυρίου σε

σχήμα φίλου του και, βλέποντάς τον σε τέτοια χάλια καταδικασμένο, τον ρώτησε τάχα, ποια είναι η αιτία της τιμωρίας του. Ο διάκονος του λέγει^ο δε ξέρω την αιτία, αλλά, υποψιάζομαι ότι ο τάδε άρχοντας, με υποπευτεύθηκε για τη γυναίκα του και με παρέδωσε στον κακούργο αυτόν άνθρωπο να με τιμωρήσει. Τότε του λέγει ο φαινόμενος φίλος του αν θέλεις να με ακούσεις σαν γνήσιο φίλο, θα σε συμβούλευα να φύγεις από αυτή τη χώρα, γιατί δε σε συμφέρει να μένεις εδώ. του λέγει τότε ο Ευαγγριος αν ήθελε ο Θεός να με γλιτώσει από τη σύμφορα αυτή που βρίσκομαι και απομείνω πάλιν στον τόπο αυτό, βέβαια πρέπει να πάθω, όχι μόνον αυτά που παθαίνω, αλλά και χειρότερα. Τότε του λέγει ο δήθεν φίλος του: Να φέρω το Ευαγγέλιο να μου ορκιστείς έτι θα φύγεις από αυτή τη χώρα και εγώ θα σε ελευθερώσω από την ανάγκη σου αυτή. Καί ο Ευαγγριος του λέγει. είμαι έτοιμος να κάνω όρκο όπως θέλεις, μόνο γλίτωσε με από τη σύμφορα που βρίσκομαι. Του έφερε το Ευαγγέλιο ο φίλος του και ο Ευάγγριος ορκίστηκε να φύγει. Ενώ βρισκόταν στον δράκο ήλθε στον εαυτό του και κατάλαβε ότι όλα εκείνα ήταν έκσταση, αλλά είπε στον εαυτό του. "Αν και όλα αυτά ήταν όραμα εγώ πλέον έκαμα όρκο και πρέπει να φύγω απ' εδώ .

"Έφυγε και πήγε ατά Ιεροσόλυμα και τον φιλοξένησε η Οσία Μελανή ή Ρωμαία.

"Όμως πάλιν Ο δαίμονας του έβαλε λογισμούς κενοδοξίας, δη είναι εξάίρετος από λόγο. Και εδώ έπεσε στους πρώτους λογισμούς και τα φίδια αυτά έτρωγαν καθημερινά την καρδιά του και δεν τα φανέρωνε σε κάποιο έμπειρο πνευματικό να λάβει καμιά θεραπεία.

Η θεία Πρόνοια όμως φρόντισε πάλι για τη σωτηρία του. επέτρεψε και του ήλθε δυνατός πυρετός

πού τον βασάνιζε 6 μήνες χωρίς να μπορέσει κανένας γιατρός να τον βοηθήσει. Βλέποντάςτον ή Όσια Μελάνη τοῦ λέγει. αυτή ή ασθένεια, τέκνο μου, δεν είναι φυσική, αλλά από κάποια απόκρυφα της καρδιάς σου αφήνει ό Κύριος να παιδεύεσαι. Τότε ό Ευάγγριος εξομολογήθηκε στην Όσια Μελανή όλα τα απόκρυφα της καρδιάς του, δηλαδή την κενοδοξία του και του αισχρού λογισμού. Και ή Όσια του λέγει" Δος μου υπόσχεση από το θάνατο. "Άλλη φορά τον έσύγχισε το πνεύμα της βλασφημίας που για να δαμάσει τούτο το ασύστατο δαιμόνιο, σαράντα μέρες δεν μπήκε κάτω από στέγη υποφέροντας τον καύσωνα της ημέρας και την παγωνιά της νύχτας και έγινε το κορμί του σαν των αγρίων ζώων.

Μια φορά πήγαν στον Ευάγγριος τρεις δαίμονες σε σχήμα κληρικών, από τους οποίους ο ένας είπε πως είναι ο Απολλινάριος και έκάμαν διάλεξη περί πίστεως και ο Ευάγγριος με τούς λόγους της Ορθοδοξίας τους απεστόμωσε και έγιναν άφαντοι. Άλλη φορά πάλι χάθηκε το κλειδί της Εκκλησίας και φθάνοντας η ώρα της ακολουθίας πήγε και έβαλε τα δάκτυλά του στην κλειδαριά και με την προσευχή του άνοιξαν οι θύρες.

Τούτος ο μακάριος υπέφερε πολλούς πολέμους από τους δαίμονες, πολέμους, που γλώσσα ανθρώπου δεν μπορεί να τους διηγηθεί. Για τούτο αξιώθηκε μεγάλων χαρίτων από τον Κύριο. Αξιώθηκε να λάβει το προφητικό χάρισμα, ώστε σε κάποιο μαθητή του έπροφήτευσε 18 χρόνια πριν, τι θα ακολουθούσε στο μέλλον του. Και έτσι έγιναν καθώς τα έφανέρωσε ο μαθητής του μετά. "Έλεγε ακόμα ο Ευάγγριος, ότι από τον καιρό που πήγε στην έρημο δεν έφαγε κανένα φρούτο ούτε και χλωρό χόρτο η λαχανικό. Σε διάστημα 16 χρόνων δεν έφαγε κάτι που πέρασε από φωτιά,

αλλά ωμά όσπρια και νερό με μέτρο. Αφού πέρασαν τα 16 χρόνια, για την αδυναμία και την ασθένεια του σώματος έτρωγε ψωμί με βρασμένα όσπρια και τίποτα άλλο. Τούτο διάρκεσε χρόνια, γιατί μετά έφυγε για τον ουρανό. Την ημέρα των Θεοφανίων μετάλαβε των ακράντων Μυστηρίων και αναχώρησε για την αιώνια ζωή. Ο ίδιος έλεγε έτι πριν τρία χρόνια από το θάνατό του έπαυσε να τον ενοχλεί το δαιμόνιο της πορνείας, αν και πια δεν τον εγκατέλειπε.

Βλέπετε, αδελφοί μου, ανθρώπους με νεκρωμένα τα μέλη από την νηστεία και την προσευχή και τους ενοχλούσε το ακάθαυτο δαιμόνιο. Εμείς μέσα στον κόσμο με τις τόσες προκλήσεις και αφορμές θα πρέπει να αγρυπνούμε στις πύλες της ψυχής μας και να φυλαγόμαστε από τους αισχρούς λογισμούς με προσευχή και νηστεία, με αγώνα διαρκή και καλό. Να τρέχουμε συχνά στην εξομολόγηση για να ανανεώνουμε τις δυνάμεις μας για παντοτινό αγώνα με τη βοήθεια πάντοτε του Κυρίου.

15. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΑ ΠΙΤΥΡΙΩΝΟΣ

Στη Θηβαιδα είδαμε ένα όρος ψηλό δίπλα από τον ποταμό. όρος πολύ μεγάλο, σκληρό, πετρώδες, όλο κρημνούς τριγύρω του. Σ' αυτό το όρος κατοικούσαν Άσκητές μέσα στα σπήλαια και στις τρύπες του όρους, οι όποιοι είχαν Ηγούμενο τον αββα Πιτυρίωνα, ο όποιος ήταν από τούς εξαιρετους μαθητές του αγίου Αντωνίου. Ο αββάς αυτός θεράπευε καθημερινά με την προσευχή του κάθε ασθένεια και έδιωχνε όσο κανένας άλλος τα δαιμόνια. Έγινε διάδοχος των Οσίων Αντωνίου και Άμμωνίου, τόσο στην τάξη, όσο και στα

χαρίσματα του αγίου Πνεύματος που είχαν εκείνοι. πολλές και διάφορες διδασκαλίες έκαμε σε μας ο Όσιος Πιτυρίων. Μεταξύ των άλλων μας είπε και τα παρακάτω: «Να ξέρετε, τέκνα μου, ότι είναι δαιμόνια, τα οποία παρακολουθούν και ακολουθούν τα πάθη του ανθρώπου. Είναι το δαιμόνιο της υπερηφάνειας, της φιλαργυρίας, της φιληδονίας, της γαστριμαργίας και όλων των άλλων παθών. Όποιος θέλει να διώξει αυτά τα δαιμόνια πρέπει ΝΑ ξεριζώσει τα πάθη από τη καρδιά του με συνεχή αγώνα και προσπάθεια μεγάλη.

Το φαγητό του Οσίου αυτού ήταν λίγο αλεύρι ανακατωμένο με νερό και τούτο δυο φορές την εβδομάδα, πέμπτη και Κυριακή. Άλλο τίποτα δε δεχόταν το στομάχι του. Έτσι πέρασε όλη τη ζωή του.

16 ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΑ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ

Τη ζωή και την πολιτεία του θαυμαστού Ποσειδωνίου, αλλά και τα έργα και τα κατορθώματά του δύσκολα μπορεί να τα διηγηθεί κάποιος. Η πραότητα και η ανεξικακία που είδα στον άνθρωπο αυτό, δε φαντάζομαι να υπήρχε σε άλλο. Με τον ιερότατον αυτόν άνδρα έζησα ένα χρόνο στην άσκηση κοντά στη Βηθλεέμ. Πολύ λίγο κατάλαβα και εγώ ο ελάχιστος από την αγγελική του πολιτεία. Τον παρακαλούσα να μου πει κάτι ωφέλιμο από τις αρετές του και μόνο μια φορά τον έπεισα και μου είπε: « Πρέπει τέκνο μου, να έχουμε προπάντων υπομονή όσο είναι δυνατό και ο Κύριος ευδοκεί και γίνονται τα δύσκολα εύκολα και τα αδύνατα δυνατά».

Εγώ ησύχαζα στο μέρος που λέγεται Πορφυρίτης και ένα χρόνο δεν είδα άνθρωπο, ούτε άκουσα ο-

μιλίες. Στο διάστημα αυτό δεν έφαγα καθόλου ψωμί παρά μερικά φοινίκια κι αν ήμουν τυχερός νά βρεθούν και μερικά χόρτα. Μία φορά μου έλειψαν τελείως τα φοινίκια και τα χόρτα και βγήκα από το σπήλαιο μου για νά πάω στην πόλη. Περιπατώντας όλη μέρα είχα απομακρυνθεί αρκετά από το σπήλαιό μου και βλέπω έναν καβαλάρη πού είχε σχήμα στρατιώτη και στο κεφάλι του φορούσε περικεφαλαία πολεμιστή και κατευθυνόταν προς το σπήλαιο μου. Γύρισα και τον ακολούθησα και όταν έφτασε στο σπήλαιο έγινε άφαντος. <Όταν πήγα κοντά, είδα ένα μεγάλο κοφίνι γεμάτο σταφύλια, σύκα, φρέσκα σαν νά τα είχες κόψει εκείνη την ώρα. Με την τροφή εκεί νη πέρασα ένα μήνα πλουσιοπάροχα. (Αποδίδει στον Όσιο το θαύμα).

Και στη Βηθλεέμ έκανε ένα τέτοιο θαύμα ο "Όσιος Ποσειδώνιος. Μία γυναίκα έγκυος είχε άγριο δαιμόνιο, το οποίο στον καιρό της γέννας δεν την άφηνε νά γεννήσει και κινδύνευε ή άθλια νά ξεψυχήσει μέσα σε φρικτούς πόνους. Έτσι ο άνδρας της γυναίκας έτρεξε στον Όσιο Ποσειδώνιο και τον παρακαλούσε νά πάει και νά προσευχηθεί για τη γυναίκα του πού έπασχε. Υπάκουσε ο άγιος και πήγε, γονάτισε στη γη και άρχισε την προσευχή. στη δεύτερη γονυκλισία το δαιμόνιο έφυγε από τη γυναίκα. Ο Όσιος σηκώθηκε και μας είπε να ευχαριστήσουμε το Θεό, επειδή ελευθερώθηκε η γυναίκα από την αφωνία και μίλησε και γέννησε με υγεία. Όταν έβγαινε το δαιμόνιο από τη γυναίκα χάλασε όλο τον τοίχο της αυλής του σπιτιού της.

17. Ο ΑΒΑΣ ΙΝΝΟΚΕΝΤΙΟΣ

Νομίζω, ενδοξότατε Λαύσε, ότι έχεις ακούσει από πολλούς για τον αββά Ίννοκέντιο. Όμως άθελα να ακούσεις και μερικά από εμένα που έχω ζήσει μαζί του. Αυτός ήταν πολύ απονήρευτος και ειλικρινής αν και αναδείχθηκε διάσημος στο Παλάτι μεταξύ των αξιωματούχων του βασιλιά Κωνσταντίνου όμως απαρνήθηκε τον κόσμο αν και ήταν παντρεμένος και είχε και γιο αξιωματούχο του Στράτου, που λεγόταν Παύλος.

Όταν ο γιος του αυτός αμάρτησε με την κόρη κάποιου ιερέα, ο Ίννοκέντιος παρεκάλεσε τον Κύριο να του δώσει ένα δαιμόνιο να τον παιδεύει για να μην βρει καιρό η σάρκα του να ξανάμαρτήσει. Γιατί έκρινε καλύτερο να τον παιδεύει το δαιμόνιο παρά η ακολασία. πράγμα το οποίο έγινε. Ο γιος του ακόμα είναι με τα σίδερα στο όρος των ελαιών και βασανίζεται από το δαιμόνιο.

Το πόσον ελεήμονας στάθηκε ο Ίννοκέντιος αδυνατώ να το περιγράψω, γιατί θα φανώ φλύαρος, αν διηγηθώ την αλήθεια, αφού μέχρι και να παίρνει κρυφά από τους αδελφούς, έφτανε, για να δίνει ελεημοσύνη σ' αυτούς που είχαν ανάγκη. Για την ακακία του και τη συμπάθεια που είχε στους πάσχοντες, έλαβε χάρισμα από το Θεό και έδιωχνε τα δαιμόνια και θεράπευε κάθε ασθένεια. Μεταξύ άλλων είδαμε με τα μάτια μας να του φέρουν ένα παλικάρι δαιμονισμένο και παράλυτο. Μόλις το είδα, θέλησα να διώξω τη μητέρα του νέου, γιατί δεν είχα ελπίδα σωτηρίας για το παιδί. Στο μεταξύ ήλθε ο Γέροντας και είδε τη μητέρα του νέου να κλαίει και να οδύρεται για την κατάσταση του παιδιού της. Αφού δάκρυσε ο Άββας, λυπήθηκε πάρα πολύ το νέο, τον πήρε από το χέρι και μπήκανε

στο Έκκλησιάκι που είχε κτίσει ο ίδιος και είχε και λείψανα του Ίωάννου του Βαπτιστή. Άρχισε την προσευχή από τις 9 το πρωί μέχρι τις τρεις το απόγευμα και παράδωσε το παλικάρι θεραπευμένο στη μητέρα του, αφού έδιωξε το δαίμονα και θεράπευσε την παράλυση. Τόση ήταν η διαστροφή των μελών του παιδιού που όταν έφτυνε, έφτυνε στη ράχη του.

Μια άλλη φορά μια γυναίκα που έχασε το πρόβατό της τον επεσκέφθηκε κλαίοντας. Ο Όσιος την ακολούθησε και ζήτησε να του δείξει το μέρος που είχε χάσει το ζώο. Εκείνη την περιοχή την έλεγαν περιοχή του Λαζαρίου. Όμως οι νέοι που το έκλεψαν πρόλαβαν και το έσφαξαν. την ώρα που προσευχόταν ο Όσιος, και ενώ κανένας δεν ομολογούσε, και το κρέας το είχαν κρύψει στο αμπέλι και δε φαινόταν, ένας κόρακας που ήλθε, ποιος ξέρει από που, πήρε ένα κομμάτι κρέας και έφυγε. Τότε ο μακάριος Ιννοκέντιος εξέτασε με προσοχή και βρήκε σφαγμένο το πρόβατο. Κατόπιν έπεσαν στα πόδια του οι κλέφτες και ομολόγησαν την πράξη τους και υποχρεώθηκαν να καταβάλουν την άξιον του προβάτου στη γυναίκα.

18. ΠΕΡΙ ΕΛΕΗΜΟΝΑ ΜΟΝΑΧΟΥ

Έχω γνωρίσει ένα Ηγούμενο Μοναστηρίων, ο οποίος στην αρχή δεν ήθελε να συναντήσει άνθρωπο για κάποιο διάστημα χρόνου. Μετά από είκοσι χρόνια άσκησης συναναστρεφόταν με τον επίσκοπο της χώρας, τον όποιο γνώριζε για άνθρωπο άγιο. Ύστερα όμως έγινε πρόθυμος στην άσκηση της φιλανθρωπίας και της ελεημοσύνης, ώστε να γυρίζει τις νύχτες κρυφά και να βοηθά εκείνους που είχαν ανάγκη, όπως

αυτούς που βρίσκονταν στις φυλακές, στα φτωχοκομεία κλπ. Ο σκοπός του ήταν να βοηθήσει τους πάντες, τόσο τον πλούσιο όσο και το φτωχό και αδύνατο. Τους πλουσίους τους δίδασκε με λόγια παρακλητικά να είναι ελεήμονες και φιλόπωχοι, αλλά και τους φτωχούς βοηθούσε με έργο όσο μπορούσε. Είχε πολλή φροντίδα να ειρηνεύει εκείνους που είχαν μεταξύ τους παρεξηγήσεις και διαφορές. Στους πεινασμένους ήταν ο τροφέας, στους γυμνούς η σκέπη, στους αρρώστους ο γιατρός και στον καθένα ήταν πρόθυμος βοηθός κατά την ανάγκη του. Στη χώρα υπήρχε ένα μεγάλο μέρος που έμεναν οι παράλυτοι και άλλοι με σικαμερές ασθένειες. Όλους αυτούς τους περιποιόταν και τούς έτρεφε ο Όσιος. Ανάμεσα στο πλήθος εκείνο υπήρχαν και παντρεμένοι και μία νύχτα συνέβηκε να έλθουν πόνοι σε μία φτωχή γυναίκα που θα γεννούσε, αλλά δεν είχε μάρμη να τη ξεγεννήσει και φώναζε ή δυστυχής. Ο Όσιος άκουσε τις φωνές και ρώτησε και έμαθε την αιτία. Άρχισε τότε την προσευχή και χωρίς να σικαθεί τις ακαθαρσίες της γυναίκας, έγινε μάρμη και ξεγέννησε τη γυναίκα.

Τα φορέματα του Οσίου ήταν κομμάτι πάνω σε κομμάτι μπαλωμένα και δεν άξιζαν ούτε γρόσι. Η τροφή του ήταν παρόμοια με τα ενδύματά του, τιποτένια και δύσκολη τόσο που να μην αποθάνει από την άμετρη νηστεία. Η ανάγνωση βιβλίων ήταν λίγη και τούτο από την άμετρη ανάγκη των ανθρώπων. Καθώς άνοιγε βιβλίο να διαβάσει και θυμόταν πώς κάποιος πρέπει να βοηθήσει, το άφηνε και έτρεχε για να βοηθήσει εκείνο που είχε ανάγκη. Αν καμιά φορά του χάριζε κάποιος ένα βιβλίο, το πωλούσε και έδινε ελεημοσύνη. Όταν τον ρωτούσαν, γιατί πωλεί το βιβλίο, απαντούσε. Αν θέλω να μιμηθώ εκείνο που μου έκαμε το δώρο, πρέπει και εγώ να κάνω κάποια χάρη. Γι'

αυτό ο ελεήμονας λέγεται αληθινός μαθητής του Χριστού, επειδή τα όσα έκαμε ο Χριστός για μας είναι ένα πέλαγος ελεημοσύνης.

Ετσι λοιπόν αυτός ο τρισμακάριστος από αυτήν τη χαριτωμένη εργασία της ελεημοσύνης έβγαλε θαυμαστή φήμη σ' όλα εκείνα τα μέρη και έμεινε το μνημόσυνό του στον αιώνα τον άπαντα. Γενόμενος μέγας στη γη και μεγαλύτερος στον Παράδεισο.

19. ΟΣΙΑ ΜΕΛΑΝΗ Η ΝΕΩΤΕΡΗ

Αυτή ή θαυμάσια και ευλογημένη Μελανή νεώτερη, ήταν εγγονή της όσιας Μελανής της Ρωμαίας που ζεπέρασε πολλές παλιές στην άσκηση.

Αυτήν τη νεώτερη Μελανή τη υποχρέωσαν οι γονείς της και την πάντρεψαν με το πρώτο αρχοντόπουλο της Ρώμης. Όμως ή ίδια εκ φύσεως είχε αγαθό σκοπό, ακούγοντας και τη γιαγιά της νά επαινεί την καλογερική ζωή, άναψε στη καρδιά της θεϊκή αγάπη, ώστε να μη δέχεται πλέον τη συνήθεια του γάμου. Γέννησε μόνο δύο παιδιά αρσενικά, τα όποια απέθαναν. Μόλις έχασε τα παιδιά της, λέγει στον άνδρα της Νά ξέρεις, αγαπητέ μου, από σήμερα, αν θέλεις νά φυλάξουμε σωφροσύνη και να περάσουμε τη ζωή μας σαν αδελφοί, θα σε έχω σαν αφέντη μου και κύριο της ζωής μου. Αν όμως σου φαίνεται βαρύ το πράγμα, επειδή είσαι νέος, πάρε όσα πράγματα έχω και άφησε με μόνον με την ψυχή ελεύθερη, για να δουλέψω στο Θεό χωρίς καμιά φροντίδα κοσμική, όπως επιθυμεί η ψυχή μου. Θέλω να γίνω κληρονόμος της αρετής της Μάμμης μου της όποίας έχω το όνομα. Αν ο Θεός ήθελε να ζω στον κόσμο, δε θα έπαιρνε τόσο γρήγορα

τα παιδιά μου.

Όταν ο άνδρας της άκουσε τα λόγια αυτά λυπήθηκε πολύ για το χωρισμό γιατί ήταν πολύ νέος. Όμως σε λίγο καιρό συγκατατέθηκε με την απόφαση της γυναίκας του και απεφάσισε να αρνηθεί και αυτός τελείως τον κόσμο και τις χαρές του. Όταν άφησε τον κόσμο, η Μελανή, ήταν είκοσι χρόνων. πρώτα έδωσε τα μεταξωτά της υφάσματα στις εκκλησιές και μετά όλα τα ασημικά και χρυσαφικά που είχε τα έδωσε σ' ένα άγιο ιερομόναχο με το όνομα Παύλος, ο οποίος πέρασε διά θαλάσσης στα μέρη της Ανατολής. Στα μέρη της Αιγύπτου και της Θηβαΐδας μοίρασε δέκα χιλιάδες φλωριά, το ίδιο ποσό μοίρασε και στα μέρη της Αντιόχειας και της Παλαιστίνης. Έδωσε στα μοναστήρια, στις εκκλησιές και στα ξενοδοχεία των φτωχών. Έδωσε σε φτωχούς και αδύνατους τετραπλάσιο ποσό και η ίδια η οσία Μελανή.

Από τους δούλους της όσοι ήθελαν ήταν ελεύθεροι, αλλά πολλοί δεν ήθελαν να φύγουν και έμεναν με τον αδελφό της Μελανής. Επίσης τα κτήματα που είχαν στην Ισπανία και σ' άλλες χώρες τα πώλησε και τα έδωσε βοήθεια στους φτωχούς. Εκείνα που είχε στη Σικελία, στην Καμπανία και στην Αφρική τα κράτησε για τη συντηρήσει των μοναστηριών.

Έτσι η μακάρια Μελανή μεταχειρίστηκε με πολλή και γεροντική σύνεση τον πλούτο της καθώς ήθελε ο Κύριος. Η άσκησή της ήταν η εξής: στην αρχή όταν ήταν νέα έτρωγε κάθε πέντε μέρες, αλλά μετά αδυνάτισε και έτρωγε μια φορά κάθε μέρα. Είχε μεγάλη χαρά που αξιώθηκε να υπηρετεί τις πριν δούλες της τις οποίες έκαμε συνασκήτριές της. Ακόμα και συγγενείς της όσιας ευγενέστατοι άρχοντες παρακινήθηκαν από το ζήλο της όσιας και έγιναν μοναχοί προς δόξα Χριστού στους αιώνες των αιώνων.

20. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΙΕΡΕΑ

Στην Καισαρεία της Παλαιστίνης μια κόρη ιερέα εξέπεσε στην αμαρτία με κάποιον και έμεινε έγκυος. Αυτός που την απάτησε τη συμβούλευσε να συκοφαντήσει κάποιον Αναγνώστη της εκκλησίας, ότι αυτός την κατέστησε έγκυο. Όταν φάνηκε το πράγμα και οι γονείς της τη ρώτησαν με ποιον αμάτησε· εκείνη ενοχοποίησε τον Αναγνώστη. Τότε ο ιερέας κατάγγειλε τον αναγνώστη στον επίσκοπο. Ο επίσκοπος σύναξε το ιερατείο και κάλεσε τον Αναγνώτη να απολογηθεί για την πράξη του και να ομολογήσει την αλήθεια. Ο Αναγνώστης όμως που δεν είχε ιδέα δε μιλούσε καθόλου. Τότε θύμωσε ο επίσκοπος και του είπε: «Άθλιε και ταλαίπωρε, δεν ομολογείς το σφάλμα σου και να μετανοήσεις για την αμαρτία σου;» Τότε αποκρίθηκε ο Αναγνώστης και είπε· Εγώ λέγω την αλήθεια πως δεν έχω ιδέα για αυτό το πράγμα, και ο Κύριος γνωρίζει ούτε λογισμό δεν έβαλα γι αυτή την πράξη.

Ο επίσκοπος όμως καθαίρεσε τον Αναγνώστη. ο Αναγνώστης κατόπιν τούτου έπεσε στα πόδια του επισκόπου και του είπε; « Επειδή δεσπότη μου είπα ψέματα, σε παρακαλώ να διατάξεις να μου δώσουν την κόρη για γυναίκα μου από τώρα, αφού εγώ δεν είμαι κληρικός και εκείνη δεν είναι παρθένα. Έτσι συμφώνησαν ο δεσπότης και ο πατέρας της κόρης και του την έδωσαν για γυναίκα του.

Ο Αναγνώστης παρέλαβε την έγκυο κόρη και την πήρε και τη έδωσε σ' ένα γυναικείο μοναστήρι και πα-ρεκάλεσε την ηγουμένη να την προσέχει μέχρι να γεννήσει και πάλιν να την πάρει. Κατόπιν ο Αναγνώστης πήγε και βρήκε ένα κελί στην έρημο και κλείστηκε σ' αυτό και ζούσε με πολλή σκληραγωγία και

εγκράτεια. Γονάτιζε συχνά στη γη και έλεγε. Σου Χριστέ Βασιλιά που γνωρίζεις τα πάντα και δε σου διαφεύγουν τα έργα μου, όπου γνωρίζεις τα πάντα και πριν γίνουν ακόμα, Σου Κύριε των αδικούμενων βοηθός και των συκοφαντούμενων φανερωτής, Σου που μισάς την αδικία και αγαπάς τη δικαιοσύνη, στη δίκαιη Σου κρίση αφήνω και τη δική μου υπόθεση. Με το ζυγό της δικαιοσύνης Σου μέτρησε και τη δική μου υπόθεση. Έτσι προσευχόταν με δάκρυα και στεναγμούς ο ευλαβής αναγνώστης. Από το άλλο μέρος εκείνη ή ταλαιπώρη έφτασε στην ώρα να γεννήσει το παιδί της άδικης συκοφαντίας. Η ώρα μεν έφτασε, αλλά τα δεσμά της άδικης συκοφαντίας εμπόδιζαν τη κόρη να γεννήσει. Υπέρμετροι πόνοι και φόβοι, έζωσαν την συκοφάντρια και στενοχώριες θανάτου και φαντάσματα φοβερά της κόλασης, στεναγμοί και δάκρυα και άγριες φωνές, αλλά το παιδί δε φαίνεται. Πέρασαν δύο μέρες και οι πόνοι μεγάλωσαν, έφτασε ή εβδομάδα και ο θάνατος πλησιάζει. Έκτός από τούς φοβερούς πόνους στις 7 μέρες ούτε έφαγε τίποτα ή ταλαιπώρη, αλλ' ούτε κοιμήθηκε καθόλου. Μπροστά στο δράμα της αυτό πού της προκάλεσε ή συκοφαντία και οι προσεΐχες του αδικούμενου αναγνώστη, άρχισε να εξομολογείται με μεγάλους αναστεναγμούς την άδικη συκοφαντία πού έκαμε στον αναγνώστη. Φώναζε απαρηγόρητη με πόνους μεγάλους και στεναγμούς, λέγουσα. αλίμονο σε μένα την πανάθλια πού έπραξα διπλή αμαρτία, πού και την παρθενία μου κατάστρεψα και τον αναγνώστη συκοφάντησα.

Αυτά όλα τα άκουαν οι παρθένες του Μοναστηριού και τα είπαν στον πατέρα της, αλλά αυτός φοβήθηκε μήπως τον κατηγορήσει ο επίσκοπος για συκοφαντία και περίμενε ακόμα δύο μέρες. Τούς πόνους όμως και τις φωνές δεν τις άντεχαν άλλο, ούτε ή

κόρη ούτε και οι μοναχές οι οποίες έτρεξαν στον επίσκοπο και του είπαν σαν συνέβαιναν στο Μοναστήρι. Ο επίσκοπος δεν έμαθε τη συκοφαντία, έστειλε δύο διακόνους στον αναγνώστη, οι οποίοι του είπαν να δεηθεί στο Θεό για την κόρη. Ο αναγνώστης ούτε αποκρίθηκε ούτε την πόρτα του κελιού άνοιξε, αλλά ήταν κλειστός μέσα και προσευχόταν. Ο δε πατέρας της πόνεσε ή ψυχή του και πήγε και παρεκάλεσε τον επίσκοπο να γίνει δέηση για την κόρη του και έγινε ή δέηση, αλλά ο Θεός άκουε περισσότερο ένα αδικημένο παρά το πλήθος πού παρακαλούσε για την πάσχουσα.

Τότε σηκώθηκε ο επίσκοπος και πήγε στον αναγνώστη και του κτύπησε τη θύρα για να ανοίξει. Η θύρα δεν άνοιγε και ο επίσκοπος διέταξε και έβγαλαν τη θύρα και βρήκαν τον αναγνώστη γονατιστό να προσεύχεται. Ο Αρχιερέας του λέγει. αδελφέ Ευστάθιε, με τις προσευχές σου ο Θεός έφανερωσε την άδικη συκοφαντία. όλοι μας λοιπόν σε παρακαλούμεν να λυπηθείς την ταλαίπωρη πού σε συκοφάντησε και την παιδεύει ο Θεός τώρα με φοβερή μάστιγα της δικαιοκρισίας Του. Σήκω αναγνώστη, για τον Κύριο και λύσε την άθλια από τα δεσμά των βασάνων, επειδή ή δική σου προσευχή έδεσε τα όργανα της γέννας και δεν ενεργούν να ελευθερωθεί. Τότε υπάκουσε ο αναγνώστης και έκαμε προσευχή με τον επίσκοπο και αμέσως γέννησε παιδί ή ταλαίπωρη κόρη, ή όποια φώναζε δυνατά και ζητούσε συγχωρήσει πού τόλμησε να συκοφαντήσει τίμιων άνθρωπο, ο οποίος επεδόθηκε σε μεγάλους πνευματικούς αγώνες και ο κόσμος του είχε ευλάβεια και τον θεωρούσαν αθλητή και μάρτυρα του Χριστού. Καταξιώθηκε από το Θεό να κάνει θαύματα και να διώχνει δαιμόνια και να θεραπεύει πολλούς.

Είναι συκοφαντία και κατάκριση και καταλαλιά και άλλα παρόμοια πού και να είναι αληθινά πάλιν κολάζεται εκείνος πού κατακρίνει και καταλαλεί, καθώς λέγει ο Κύριος" Μη κρίνετε και ου μη κριθείτε" Πόσο μάλλον να είναι και ψέματα; Πόση οργή και κόλαση έπαθε εκείνη πού συκοφάντησε! Άλλά και την τιμή και δόξα αξιώθηκε εκείνος που με υπομονή υπέμεινε τη συκοφαντία!

21. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑΣ

Η μακάρια και θαυμαστή Ολυμπιάδα ακολούθησε και αυτή το δρόμο πού άνοιξαν οι προηγούμενοι αγωνιστές των αρετών, άνδρες και γυναίκες. Αυτή ήταν κόρη του Κόμη Σελεύκιου, ο οποίος είχε πατέρα τον έπαρχον Άβλάβιον. Ή Ολυμπιάδα, έστω και λίγες μέρες έγινε σύζυγος του Νεβριδίου του έπαρχου της πόλεως. Παρ' όλο τούτο στο τέλος ήταν παρθένος. αγάπησε η ευλογημένη, το Χριστό παρά το χρυσό. Εμίσησε τα πλούτη και αγάπησε την ταπεινή ζωή και τόση ελεημοσύνη, ώστε δεν έμεινε χώρα, μήτε έρημος, μήτε Μοναστήρι, μήτε Έκκλησία, φτωχοτροφείο φυλακή που να μην απόλαυσε την ελεημοσύνη της μακάριας Όλυμπιάδας.

Άγάπησε πολύ την ευλογημένη αρετή της ταπεινώσης και η ζωή της ήταν άσημη φτωχή και τιποτένια. Στα ήθη πραότατη, στο πρόσωπο και στο ντύσιμο του σώματος απλούστατη χωρίς καμιά περιποίηση και ούτε δοκίμαζε να το πλύνει με νερό. Στο νου της πάντοτε φάνταζε ή ουράνια ζωή και όχι τα πρόσκαιρα και επί γεια. Πάντοτε κατηγορούσε και μέμφονταν τον εαυτό της για κάθε περίπτωση. "Έλειπε από την ψυχή της η περιέργεια και δεν εξέταζε τι κάνει ο ένας ή ο

άλλος, αλλά μόνο σκεφτόταν τον προορισμό της και στην αγάπη προς το Θεό δεν έβαζε όριο, ούτε έπαψε καμιά φορά να αγαπά τους ανθρώπους με την αγάπη που ήθελε ο Χριστός. Είχε πολύν εγκράτεια, λες και δεν είχε σώμα με ανάγκες. Πολλούς πειρασμούς της έφερε ο σατανάς από φθόνο, αλλά η οσία με τη θεία Χάρη πάντοτε νικούσε και έλαμπε η αλήθεια. Το δάκρυ δεν έλειψε ποτέ από τα μάτια της. "Έδειχνε πολύ σεβασμό και μεγάλη υποταγή στους Αρχιερείς και στο ιερατείο και σ' όλο τον κλήρο. Σαν θεία Χάρη δεχόταν το χάρισμα της παρθενίας και το θαυμαστότερο το ζήλο που είχε να ωφελήσει με κάθε τρόπο όλους τους ανθρώπους. Ο ζήλος της αυτός ήταν ή αιτία να γίνουν χριστιανές πλήθος απίστων γυναικών τις οποίες βοηθούσε σ' ο,τι χρειάζονταν. Ακόμα και πολλούς δούλους και δούλες δικές της και ξένες τις ελευθέρωσε και τους έκανε συνδούλους και συνασκητές της που την μιμούνταν στην άσκηση και στη συμπεριφορά.

Τόσο πολύ απέκτησε την κατάνυξη, που έβλεπες βρύσες να μην έχουν νερό, αλλά από τα μάτια της αγίας ποτέ δεν στέγνωνε το δάκρυ. "Όσο κι' αν προσπαθήσαμε αδελφοί μου, είναι αδύνατο να περιγράψουμε σωστά τη ζωή και τα κατορθώματα αυτής της νύμφης του Χριστού. Εκτός του ότι έφτασε σε τέλευαν απάθεια, έγινε και εκτός του κόσμου με την άρνηση του σώματός της, χωρίς να το λογαριάζει καθόλου. Αξιώθηκε ακόμα να γίνει και ομολογήτρια της ορθόδοξης πίστεώς μας, για την οποία έπαθε πολλά βάσανα και θλίψεις τελειώνοντας έτσι τη ζωή της με διπλό στεφάνι της άσκησης και του μαρτυρίου.

22. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΝΔΙΔΑΣ

Μετά από την Ολυμπιάδα έζησε ασκητική ζωή και ενάρετη πολιτεία ή μακάρια Κάνδιδα. Πατέρας της ήταν ο Στρατηλάτης Τραϊανός. Ή Κάνδιδα είχε τον ίδιο ζήλο με την Ολυμπιάδα, για την ορθόδοξη μας πίστη και στολισμένη καθώς ήταν με το ένδυμα της σωφροσύνης και της καθαρότητας με το πολύτιμο στεφάνι της ελεημοσύνης, όπως ακριβώς και η Όλυμπιάδα, σκόρπιζε και αυτή τον πλούτο της για την ανακούφιση των φτωχών και πεινασμένων. Ζούσε την ατίμητη ζωή της υπομονής την οποίαν έδειξε στην εγκράτεια και μεγάλη σκληραγωγία της ασκήσεως. Αυτήν τη θαυμάσια Κάνδιδα, είδα εγώ πού όλη τη νύχτα άλεθε στο χειρόμυλο σιτάρι και έκανε αλεύρι για τα πρόσφορα της θ. Κοινωνίας. την ρώτησα, γιατί τυραννιέται τόσο όλη τη νύχτα και μου απάντησε. έχω ισχυρό πόλεμον με το κορμί και επειδή δε μπορώ μόνη μου να αντιπολεμήσω, παίρνω συμβοηθούς μου τον κόπο και την αγρυπνάν για να νικήσω την άλογη και βάρβαρη ορμή του Ησαύ, δηλαδή να καταδαμάσω τα άγρια πάθη του σώματος.

Με τέτοιον άσκηση και τόσους αγώνες η μακάρια Κάνδιδα έφυγε για τον ουράνιο Νυμφίο της.

23.ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΑ ΗΛΙΑ

Αυτός ο θαυμάσιος άνθρωπος ασκήτευε στο μέρη του Ίορδάνη και κατοικούσε μέσα σ' ένα σπήλαιο, με πολλήν εγκράτεια και προσευχή και κακοπάθεια. Όμως ήταν τόσο φιλόξενος πού, αν και ήταν τόσο φτωχός και ακτήμονας, δεχόταν με πολύν φιλοφροσύνη κάθε ένα που ήθελε να τον επισκεφτεί και τον

περιποιόταν όσο μπορούσε μ' όλη του την ψυχή. Μια μέρα όμως, έτυχε να τον επισκεφθούν πολλοί αδελφοί και ήταν μάλιστα και πολύ πεινασμένοι και στενοχωριόταν ο άνθρωπος γιατί δεν είχε τίποτα να τους φιλοξενήσει. Περίλυπος μπήκε μέσα στο σπήλαιο και τι βλέπει! Βλέπει τρία ψωμιά, λες και είχαν βγει εκείνη την ώρα από το φούρνο. Τότε με μεγάλη χαρά τους πήρε και τους έβαλε στο τραπέζι και φίλεψε τους ξένους του, οι όποιοι ήταν 20 άνδρες. Έφαγαν όλοι και περίσσευσε και το ένα ψωμί. Από το ψωμί εκείνο, ο Όσιος έτρωγε εικοσιπέντε μέρες. Αυτή ή Χάρη δόθηκε στον αββά Ηλία γιατί ήταν πολύ φιλόξενος. Αυτής της φιλοξενίας απολαμβάνει τους καρπούς και στην ουράνια βασιλεία του Θεού. Αυτής της φιλοξενίας πρέπει να γίνουμε υπηρέτες αν θέλουμε να ευαρεστήσουμε στον Κύριο και να λάβομε μισθό αιώνιο. Αμήν.

24. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΚΟΠΡΙ

Ήταν ένας γέροντας, ο όποιος είχε Μοναστήρι στην έρημο, ονομαζόμενος Κόπρις, σε ηλικία ενενήντα χρόνων, άνθρωπος αγιότατος και θαυματουργός, ώστε με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, έκανε σημεία και τέρατα γιατρεύοντας κάθε λογής αρρώστια και διώχνοντας δαιμόνια. Πολλά δε θαύματα έκανε μπροστά στα μάτια μας. "Όταν λοιπόν πρώτη φορά τον ανταμώσαμε, μας δέχτηκε φιλόφρονα και με θερμή προσευχή. Μετά έπλυνε τα πόδια μας και άρχισε να μας ερωτά πως και σε ποία κατάσταση βρίσκεται ο κόσμος. Και εμείς όμως τον παρακαλούσαμε να μας διηγηθεί τις αρετές της ζωής και της πολιτείας του, για να ωφεληθεί η ψυχή μας. Του ζητήσαμε να μας αναφέρει με ποίο τρόπο ο Θεός του χάρισε αυτή τη μεγάλη χάρη

των θαυμάτων. Ακόμα να μας πει και ποιους τρόπους μεταχειρίστηκε και ανέβηκε σε τόσο ύψος των αρετών. Και αυτός ο θαυμασμός με απλότητα καρδιάς και ταπείνωση ψυχής άρχισε αμέσως να μας διηγείται τόσο τη ζωή του, όσο και τη ζωή προηγούμενων πατέρων που έλαμψαν με την άσκηση και τους οποίους μπόρεσε και μιμήθηκε κι' αυτός. Και μας έλεγε ο μακάριος, Ότι, μπροστά στην πολιτεία εκείνων των πατέρων που ασκήτεψαν στην έρημο, η δική μου πολιτεία, τέκνα μου, δεν είναι τίποτα.

Εκεί πού μας διηγόταν ο αββά Κόπρις τα κατορθώματα των πατέρων της ερήμου, ένας από τη συνοδεία μας, που του φάνηκαν αδύνατα και απίστευτα τα λεγόμενα, άρχισε να νυστάζει και βλέπει αμέσως (σαν Όραμα) ένα βιβλίο με ολόχρυσα γράμματα και το κρατούσε ο αββάς στα χέρια του και κοντά του στεκόταν ένας ασπρογένης ο οποίος με φοβέρισμα έλεγε: δεν ακούεις με προσοχή αυτά που διαβάζονται στο βιβλίο και ακόμη αμελείς και νυστάζεις; Αυτός μόλις άκουσε αυτά τρόμαξε και με ταραχή της καρδιάς του διηγήθηκε το όραμα στη ρωμαϊκή γλώσσα. Πριν ακόμα τελειώσει τη διήγησή του ο σύντροφός μας, έφτασε κοντά μας ένας χωρικός που κρατούσε στο χέρι του μικρό δοχείο γεμάτο άμμο και στάθηκε και περίμενε να τελειώσει ο σύντροφός μας το λόγο του. Εμείς τότε ρωτήσαμε τον αββά για το χωρικό και τι σημαίνει το δοχείο με τον άμμο. Και αποκρίθηκε ο αββάς- Ω τέκνα μου, δεν είναι πρόπον κάποιος να λέγει και να φανερώνει αν ο Θεός έδειξε κανένα χάρισμα σ' αυτόν, μήπως πέσει σε κενοδοξία και χάσει το μισθό, αν έκαμε κανένα καλό. Όμως βλέπω πως έχετε μεγάλο έρωτα και προθυμία να ακούσετε εις δόξα Θεού τα μεγαλεία Του και τα θαυμάσιά Του για ωφέλεια της ψυχής σας και επειδή εκάμετε τόσους κόπους να έλθετε

από τόπους μακρινούς στην έρημο, θέλω να σας φανερώσω, τέκνα μου, εκείνα τα οποία οικονόμησε η θεία αγαθότητα δια μέσου ημών των αναξίων

Κοντά σε τούτα τα μέρη, είναι γη άκαρπη και οι περισσότεροι κάτοικοι της είναι γεωργοί και σπέρνουν τα χωράφια και μετά βίας θερίζουν το μισό απ' ό,τι έσπειραν, επειδή βγαίνει ένα σκουλήκι και τρώει τον καρπό και μένει γυμνό το στάχυ. Σ' εκείνα τα μέρη είναι πολλοί χριστιανοί τους οποίους βαπτίσαμε εμείς και τους κάναμε χριστιανούς. Μια μέρα μαζεύτηκαν πολλοί και ήλθαν και μας παρεκάλεσαν να κάνουμε προσευχή να παύσει το κακό από τα χωράφια τους. Και εγώ τους είπα. αν έχουν πίστη, μπορεί και αυτή η άμμος της ερήμου να τους δώσει καρπό. Αυτοί όταν άκουσαν αυτόν το λόγο που τους είπαμε, επήρε ο καθένας από την άμμο που πατούσαμε και γέμισαν τους κόλπους τους και μας παρεκάλεσαν να τους ευχηθούμε και να ευλογήσω την άμμο που είχαν στους κόλπους τους. Βλέποντας εγώ την ευλάβειά τους, τους ευχήθηκα και τους είπα· ας γίνει το θέλημα του Θεού όπως έπίστευσαν:.

Έφυγαν οι χωρικοί με την πίστη αυτή και έσπειραν τα χωράφια τους με εκείνη την άμμο ανακατωμένη με σιτάρι και πήραν τόσους καρπούς, όσους δεν είχε όλη η Αίγυπτος. από τότε συνήθισαν να έρχονται και να παίρνουν ευλογία από την άμμο της ερήμου όπως είδατε.

Άλλοτε, τέκνα μου, εθαυματούργησεν ο Κύριος μπροστά σε πλήθος πολύ. Όταν μία φορά κατέβηκα στη χώρα, βρήκα ένα μάγο που πλανούσε πολλούς με τις μαγείες του. Και επειδή δε μπόρεσα με λόγια να τον πείσω να αφήσει την πλάνη του, είπα στο πλήθος που βρισκόταν εκεί να ανάψουν μεγάλη φωτιά και α-

φού την ανάψουν, είπα πάλιν να μπούμε κι οι δύο μας μέσα στη φωτιά και αυτός που θα μείνει αβλαβής, εκείνος πιστεύει ορθά. Τότε το πλήθος άρπαξε το μάγο . Όμως εκείνος φώναζε ότι πρέπει να μπούμε στη φωτιά ένας ένας χωριστά και πρώτος να μπει αυτός που την άναψε. Εγώ τότε έκαμα το σημείο του Σταυρού επάνω μου και στάθηκα στο μέσο της φωτιάς και αμέσως η φωτιά σκορπίστηκε δεξιά και αριστερά και δε με άγγιξε καθόλου στη μισή περίπου ώρα που στάθηκα στη μέση της. Τότε όταν είδε ο λαός το θαύμα, φώναξαν, το "Μέγας ει Κύριε", και ευθύς άρπαξαν εκείνον το μάγο, για να τον ρίξουν στη φωτιά, αλλά εκείνος έτρεμε και δεν ήθελε να μπει, όμως ο λαός τον έβαλε στη φωτιά με τη βία και κήκε όλος. εμένα δε με μεγάλη φήμη με πήραν στην Εκκλησία και δοξολογήσαμε το Θεό.

Μία άλλη φορά πάλι περνούσα από ένα βωμό των ειδώλων, είδα μερικούς "Έλληνες να κάνουν θυσία στους θεούς τους. Τότε πλησίασα και τούς είπα ότι, επειδή κάνουν θυσία στα αναιίσθητα είδωλα, γίνονται αναισθητότεροι από εκείνα. Αμέσως ευδόκησε ο Θεός και άφησαν την πλάνη τους και με ακολούθησαν. Είχα ένα κήπο φυτεμένο κοντά στο χώρα για παρηγοριά των αδελφών που μας επισκέπτονταν. Σ' αυτόν τον κήπο μπήκε μία φορά ένας "Έλληνας και έκλεψε τα λάχανα και έφυγε. Άναψε φωτιά για να τα μαγειρέψει, τρεις ώρες προσπαθούσε και δεν είχε βράσει ούτε το νερό ακόμα και τα λάχανα ήταν τρυφερά πως τα είχε κόψει. Τότε κατάλαβε ότι πρόκειται για θαύμα και μας επέστρεψε τα λάχανα ζητώντας συγχώρηση και μας παρεκάλεσε και τον βαπτίσαμε χριστιανό. Εκείνη τη μέρα είχαν έλθει δέκα ξένοι αδελφοί τους όποιους φιλέσαμε με τα λάχανα που επέστρεψε ο Έλληνας. Έτσι δοξάσαμε το Θεό που τα πάντα οικονο-

μεί για το δικό μας συμφέρο.

25. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ο αββάς Άπελλής, μας έλεγε, ότι ήταν εδώ στην έρημο ένας αδελφός που ονομαζόταν Ιωάννης, όχι και πολύ γέροντας, όμως όλους τους ξεπερνούσε στις αρετές και ούτε μπορούσε κανένας να το συναντήσει εύκολα, επειδή δε στέκει σ' ένα μέρος, αλλά περιπατεί από τόπο σε τόπο μέσα στην έρημο. Ένα καιρό στάθηκε κάτω από μία πέτρα και έκανε τρία χρόνια, χωρίς καθόλου να καθίσει ούτε να κοιμηθεί, παρά μόνο εκεί που στεκόταν άρπαζε λίγο ύπνο. Η τροφή του ήταν η αγία Κοινωνία μόνο, από εβδομάδα σε εβδομάδα. Μια μέρα μετασηματίστηκε ο σατανάς σε μορφή ιερέα που έπαιρνε τη θ. Κοινωνία στον Όσιο, για να τον μεταλάβει. Ο μακάριος Ιωάννης, γνωρίζοντας την πονηρία του διαβόλου, είπε σ' αυτόν. "Ω δολιότητα και εργάτη πάσης πονηρίας, εχθρέ και επίβουλε του καλού, δεν παύεις από του να πλανάς τους χριστιανούς, αλλά τόλμησες και σ' αυτά τα άκραντα Μυστήρια; Και ο διάβολος είπε στον όσιο. νόμισα ότι θα πλανέψω και σένα όπως πλάνεψα και ένα από τους αδελφούς σου, ο οποίος όταν δέχθηκε την κοινωνία έχασε τα λογικά του και ύστερα από τις προσευχές των άλλων ασκητών θεραπεύτηκε. Λέγοντας αυτά ο δαίμονας, έγινε άφαντος!

Από το πολύ στασίδι είχαν πληγωθεί τα πόδια του και σάπισαν και έτρεχε συνέχεια ύλη από αυτά. Ήλθεν άγγελος και του λέγει. «Στην νηστεία, Ιωάννη, φαγητό και ποτό είναι ο Ιησούς Χριστός, ο Όποιος σου δίνει την υγεία των ποδιών σου. Και αμέσως έγινε υγιέστατος και ο άγγελος τον οδήγησε στην έρημο και

εκεί γύριζε με τα θηρία και έτρωγε χόρτα μόνο· κάθε Κυριακή βρισκόταν σε ορισμένο μέρος και πήγαινε ιερέας και τον κοινωνούσε. Ο Όσιος ζήτησε από τον ιερέα και του έφερε λίγα βάρια και έκανε εργόχειρο. Το εργόχειρό του ήταν να κάνει ζώματα στα ζώα που δούλευαν. Μια μέρα θέλησε να πάει στον Ίωάννη ένας παράλυτος για να τον θεραπεύσει, αλλά μόλις τον ανέβασαν στο ζώο και άγγιξαν τα πόδια του στη ζώνη του αλόγου, που είχε πλέξει ο Ιωάννης, θεραπεύτηκε αμέσως. Άλλες φορές, σ' όσους ασθενείς βρίσκονταν μακριά και δε μπορούσαν να τον δουν, έστελνε την ευχή του με σημείο άρτου και θεραπεύονταν.

Μία φορά ο Θεός απεκάλυψε στον Όσιο ότι στα Μοναστήρια, που αυτός έκανε επίσκεψη και νουθετούσε τους μοναχούς, μερικοί από αυτούς δεν ζούσαν σύμφωνα με το μοναχικό κανόνα και ζωή. Έτσι έγραψε επιστολές και τις έστειλε με τον ιερέα και τους έγραφε με λεπτομέρεια για τον καθένα φανερά, ότι ο τάδε και ο τάδε δεν πολιτεύονται σωστά, αλλά κακά και διεστραμμένα. Με τον τρόπο αυτό ο κάθε άτακτος διόρθωσε τον εαυτό του. Άλλά και σ' εκείνους τους Ηγούμενους των Μοναστηριών που επιμελούνταν τη σωτηρία των αδελφών τους έγραφε και τους επαινούσε και τους πρόλεγε τους μισθούς και τις αμοιβές που θα τους έδινε ο Κύριος για την επιμέλεια των ψυχών των μοναχών. Άλλά και στους Ηγούμενους εκείνους που αμελούσαν να διδάσκουν και να καθοδηγούν τους μοναχούς, τους φανέρωνε ποία κόλαση και τιμωρία θα ελάμβαναν από το Θεό. Και άλλους πάλιν τους νουθετούσε να ανεβαίνουν στο ψηλότερο βαθμό της αρετής παίρνοντας παράδειγμα από τα αισθητά να κατορθώνουν τα νοητά και πρέπει να προσδεύουν, γιατί, δεν πρέπει να βρίσκεται ο άνθρωπος πάντα στην παιδική ηλικία, αλλά με την αύξηση της ζωής

και της ηλικίας να αυξάνει και η γνώση και η σύνεση του ανθρώπου_ Το ίδιο και η πνευματική πολιτεία των μοναχών πρέπει να αυξάνει και όσο περνά ο καιρός να έρχεται σε προκοπή και σε ύψος αρετής. Μάλιστα όταν κοντεύει και ο θάνατος να έλθει. Χωρίς βέβαια να εξαιρούνται οι χριστιανοί που ζουν στον κόσμο

Αυτά και αλλά πολλά μας διηγήθηκε ο αββά Απελλής για το θαυμάσιο Ίωάννη, τα οποία από τους ολιγόπιστους φαίνονται υπερβολικά και αδύνατα_ Όμως εμείς τα πληροφορηθήκαμε και με την ακοή και την όραση από ενάρετους και αγίους ανθρώπους.

26. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΑ ΗΛΙΑ

Στην έρημο που ονομάζεται του Αντώνιου, ή οποία είναι μητρόπολη της Θηβαίας, είδαμε ένα άλλο γέροντα εκατόν δέκα χρόνων. το όνομά του ήταν Ηλίας. Για τον άνθρωπο αυτόν, έλεγαν οι πατέρες ότι μέσα του κατοικούσε η Χάρη του Αγίου Πνεύματος, όπως ακριβώς και στον προφήτη Ηλία. Σ' εκείνη τη φοβερή έρημο έζησε εβδομήντα χρόνια και η φήμη του διαδόθηκε παντού. Έλεγαν οι πατέρες έτι δεν μπορεί κανένας με τα λόγια να παραστήσει την ταλαιπωρία και τη σκληρότητα της ερήμου εκείνης στην οποία ο θαυμαστός Ηλίας ασκήτευσε χωρίς ποτέ του να πλησιάσει πόλη ή χωριό. Εκείνοι που Ίόν ευλαβούνταν και πήγαιναν να τον δουν είχαν πολλούς κόπους και ταλαιπωρίες. Ο δρόμος ήταν τόσο στενός που μόλις χωρούσε πατημασιά ανθρώπου, αλλά και από τις δύο πλευρές ήταν γκρεμοί και βράχοι φοβεροί. Αυτός κατοικούσε κάτω από μία μεγάλη πέτρα μέσα σ' ένα σπήλαιο που σ' έπιανε ο φόβος και να τον βλέπεις α-

κόμα. "Έγινε υπέργηρος και έκανε πολλά θαύματα και σημεία και κάθε μέρα θεράπευε κάθε λογής ασθένεια. "Όταν ήταν νέος έτρωγε μία φορά την εβδομάδα. "Όταν έγινε υπέργηρος και τον είδαμε και μεις, έτρωγε από βράδυ σε βράδυ τρεις ούγιες ψωμί και τρεις ελιές.

27. ΠΕΡΙ ΜΙΑΣ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

Το πιο κάτω διήγημα το είχε γράψει ο Ιππόλυτος ο γνώριμος των αποστόλων· ήταν λέγει στην πόλη Κόρινθο, μια ευγενέστατη και πολύ όμορφη παρθένα η όποία ζούσε ζωήν ασκητικήν.

Μερικοί άθεοι, από φθόνο, πήγαν και την σύκο-φάντησαν στον ασεβέστατων ηγεμόνα της περιοχής εκείνης. Είναι μια κόρη, του είπαν, τόσο όμορφη που δεν βρίσκεται καμιά να της μοιάσει. Αυτή είναι χριστιανή και καταφρονεί το βασιλέα και βρίζει τους θεούς μας και καταφρονεί τα είδωλα. Σαν άκουσε αυτά ο ηγεμόνας έστειλε στρατιώτες και την παρουσίασαν μπροστά του. όταν την είδε αυτός πληγώθηκε από σφοδρών έρωτα η μιανή του ψυχή. Άρχισε με κολακείες και ταξίματα στην αρχή για να την παρασύρει στο γκρεμό της ασωτίας τη νύμφη του Χριστού. "Όταν είδε όμως ότι η κόρη δε λύγιζε, άρχισε να μεταχειρίζεται βάσανα χωρίς ανθρώπινη συμπάθεια. Αλλά όταν είδε ότι ούτε τα βάσανα δεν τη λύγισαν, ο δαιμονόψυχος ηγεμόνας, σκέφτηκε να βάλει την κοπέλα σε πορνείο, όποιος θέλει να πηγαίνει μαζί της και, με τη συμφωνία πού έκαμε να παίρνει αυτός τρία νομίσματα την ημέρα και τα υπόλοιπα να τα παίρνει ο πορνοβοσκός, ο οποίος έστειλε και διαφήμιζε σ' όλα τα μέρη, ότι στο πορνείο του είναι η τάδε θαυμαστή για την

ομορφιά της κόρη και όποιος θέλει να πάει να κάνει το κέφι του με πληρωμή.

"Όταν έγινε γνωστή η διαφήμιση, όλοι οι πόρνοι και ασελγείς που γνώριζαν το κάλλος της παρθένου εκεί νης, έτρεξα σαν άλογα ζώα να ικανοποιηθούν τις ορμές τους.

Ή δε αθλήτρια του Χριστοί όταν ήλθε σε τέτοια δεινή θέση και δεν είχε καμιά βοήθεια από άνθρωπο επικαλέστηκε την δύναμη του Κυρίου. Σ' όσους πήγαιναν με ασελή σκοπό κοντά της, προφασιζόταν ότι είχε ασθένεια και τους έλεγε με χαμηλή φωνή: σας παρακαλώ συμπαθήστε με που δεν κάνω το θέλημά σας, επειδή έχω φοβερή πληγή στα απόκρυφα μου μέρη και βγάζει βρωμιά και θα με σιχαθείτε και δε θα ξαναέλθετε. Για τούτο κάμετε λίγη υπομονή μέχρι να θεραπευτώ.

Με την πρόφαση αυτή και με θερμές δεήσεις στο Θεό έμεινε καθαρή μέχρι που ο Θεός οι κονόμησε τρόπο και γλίτωσε τη δούλη του από την ακαθαρσία της πορνείας. Ακουστέ τον τρόπο και δοξάστε τον Κύριο.

"Ένας νέος, αρχοντόπουλο και πανευγενής, Μαγι-στριανός το αξίωμα, όμορφος την όψη και ωραιότατος στην καρδιά, αλλά και χριστιανός στα κρυφά, ακού-γοντας όσα έγιναν για την παρθένα εκείνη, φωτισμένος με τη Χάρη του Θεού, προτίμησε να πεθάνει εκείνος και να γλιτώσει την κόρη από το θάνατο της ψυχής της. Με τέτοιο ζήλο θεϊκό, ο νέος εκείνος, πήγε στο πορνεύω και είπε στον επιστάτη της ανομίας. Να, σου δίνω πέντε νομίσματα και θέλω απόψε να απολαύσω τη τάδε κοπέλα μόνος μου και δε θέλω να αφήσεις κανένα να με ενοχλήσει μέχρι που να φύγω. Τότε εκείνος με πολλή χαρά, επειδή πληρώθηκε ακριβά, έβαλε το νέο στο δωμάτιο της παρθένας και ό-

ταν την αντίκρισε της λέγει. αδελφή δούλη του Χριστού, σήκω πήγαινε και φύλαξε τον εαυτό σου όπου σε φωτίσει ο Κύριος. Αυτά της είπε και αμέσως έβγαλε τα ρούχα του, τα φόρεσε η κόρη και βάλλοντας το σταυρό της βγήκε και έφυγε και γλίτωσε την αμαρτία.

Βλέποντάς ο πορνοβοσκός την κόρη να φεύγει ντυμένη στα ανδρικά, νόμισε ότι είναι ο πελάτης και πήγε και έκλεισε το δωμάτιο και έμεινε κλισμένος μέσα ο νέος μέχρι πού μαθητεύτηκε ή υπόθεση. Όταν τα νέα πήγαν στα αυτιά του ηγεμόνα, έβγαλε αυστηρή διαταγή να βρεθεί ή κόρη, αλλά ο Κύριος τη φύλαξε και δε βρέθηκε πουθενά. Έτσι έστρεψε το θυμό του στο νέο πού φυγάδευσε την παρθένα.

Με μεγάλη οργή διέταξε και παρουσίασαν μπροστά του το νέο, ο όποιος με θάρρος ομολόγησε ότι αυτός φυγάδευσε τη κόρη για να μη μολυνθεί από τούς ασεβείς, αλλά και ομολόγησε ότι είναι χριστιανός και περιγελά τούς ασεβείς άρχοντες, καταφρονεί τα είδωλα και σιχαίνεται και αυτόν τον ακάθαρτων ηγεμόνα. Με τα γενναία αυτά λόγια του νέου δαιμονίστηκε ο ηγεμόνας και οργισμένος πρόσταξε και έφεραν τα θηρία εναντίον του μάρτυρα του Κυρίου. Ο νέος με χαρά δέχτηκε την ορμή των θηρίων τα οποία τον κατασπάραξαν και τα κόκαλα του ακόμα. Αυτός ο τρισμακάριος προσευχόταν όπως και ο πρωτομάρτυρας Στέφανος με τον όποιο συμβασιλεύει και μάλιστα με διπλό στεφάνι. εκείνο του μαρτυρίου και της απελευθέρωσης της άγιας εκείνης παρθένας.

28. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΠΟΥ ΕΞΕΠΕΣΕ

Έτυχε να δω, στα Ιεροσόλυμα, μία παρθένα, ή όποια φόρεσε στο σώμα της σιδερένια αλυσίδα και την είχε για έξη χρόνια χωρίς να τη βγάλει μένοντας κατάκλειστή με πολλή σκληραγωγία και εγκράτεια. Όμως ή δυστυχής, υπερηφανεύτηκε ότι τάχα έγιναν αγία και έφτασε στα μέτρα της τελειότητας. Από το συλλογισμό αυτόν, παραχώρησαν η Χάρη εκείνου πού βδελύσσεται τους υπερήφανους, για να πέσει η ταλαίπωρη στο λάκκο της ανομίας.

Μία μέρα έπεσε σε πορνεία με τον υπηρέτη πού την προμήθευε τα χρειαζόμενα για να ζήσει και έμεινε στην αμαρτία της φθοράς της παρθενίας της. Αυτό σίγουρα το έπαθε, επειδή έκανε την αρετή για να την επαινούν οι άνθρωποι και όχι για την αγάπη του Θεού και τη σωτηρία της, και έτσι κατάντησε στην καταφρόνηση των ανθρώπων. Έφυγε ο φύλακας της σωφροσύνης και παραδόθηκε ή άθλια στο βυθό της ακαθαρσίας.

Το παράδειγμα της παρθένας αυτής θα πρέπει να μας διδάξει, να προσέχει ο καθένας να κάνει εκείνο που μπορεί για τη δόξα του Θεού και προπάντων όσο μπορεί κρυφά από τους ανθρώπους, γιατί εκείνο που γίνεται για ανθρωπαρέσκεια, είναι μισητό στο Θεό. Ας το προσέξουμε αυτό, γιατί ως συνήθως τα περισσότερα των έργων μας είναι μολυσμένα με την αυτοπροβολή και ανθρωπαρέσκεια και για τούτο δεν έχουμε τη θεία βοήθεια που περιμένουμε

Η ανθρωπαρέσκεια είναι τείχος που χωρίζει τον άνθρωπο από το Θεό και τον αφήνει στο έλεος του πο-νηρού για να δοκιμάζεται.

29. ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Θέλημα του Θεού, είναι, να εφαρμόζουμε τις εντολές Του. Να γίνουμε "βιαστές" της βασιλείας Του. Αυτή ήταν η προσπάθεια αυτών των όποιων το βίο και τα κατορθώματα σας παρουσιάσαμε στο μικρό αυτό τεύχος. Αυτή πρέπει να είναι και η προσπάθεια κάθε χριστιανού που επιθυμεί τη σωτηρία, χωρίς να εγκλωβίζεται στις υποθέσεις της ζωής αυτής να προσπαθήσει με διάκριση να μιμηθεί, τον πόθο και τη φλόγα της αγάπης προς το Θεό που είχαν οι αγωνιστές εκείνοι, αλλά και γιατί όχι και όσα από τα έργα τους είναι δυνατό να εφαρμοσθούν στη εφήμερη τούτη ζωή του κόσμου με τις ποικίλες φροντίδες και υποθέσεις.

Για τούτο και ο Φιλόθεος ο Συναΐτης, γράφει:" Πρέπει να ετοιμάζουμε κάθε μέρα τον εαυτό μας έτσι όπως πρέπει να φαινόμαστε ενώπιον του Θεού. Η προσπάθεια να ζήσουμε τη κατά Χριστό ζωή και να αρέσουμε του Πλάστη μας, πρέπει να είναι συνεχής και έντονη, όπως ήταν και των Ασκητών που περιγράψαμε. Στις δυσκολίες μας ας καταφεύγουμε στον Κύριο και θα είναι πάντοτε βοηθός και συμπαραστάτης ακαταγώνιστος. Σ' Αυτόν ανήκει προσκύνηση και ή δόξα στους αιώνες. ' Αμήν.

